

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 11 aprilie 2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - a fost reprezentat de **procuror**

Pe rol se află soluționarea cauzei penale având ca obiect apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte De Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție**, de către **intimatele**, **.....**, **.....**, **.....** și **S.....** și de **inculpații**, **.....**, **.....** și **.....** împotriva sentinței penale nr. pronunțate de Tribunalul București – Secția I Penală în dosarul nr.

La apelul nominal făcut în ședință publică **au răspuns:**

- **apelantul – inculpat**, **personal** și asistat de apărător ales, avocat, în substituirea dnei avocat și de apărător desemnat din oficiu, avocat, cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie nr. 112831/04.09.2022;

- **apelantul – inculpat**, **personal** și asistat de apărător ales, avocat, cu împuternicire avocațială la dosar, și de apărător, în substituirea apărătorului din oficiu, av., cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie nr. 108235/2022;

- **apelantul - inculpat**, **personal** și asistat de apărător desemnat din oficiu, avocat cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie nr. 94270/15.03.2022

- **intimata – inculpată**, **personal** și asistată de apărător ales, avocat, în substituirea dnei avocat, și apărătorul, în substituirea apărătorului desemnat din oficiu, avocat, cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie depusă la dosar;

- **martorii**, **.....**, **.....** și **.....**

lipsă fiind

- **apelantul – inculpat**, pentru care se prezintă apărător, în substituirea apărătorului desemnat din oficiu, av., cu delegație pentru asistență judiciară obligatorie nr. 144919/12.06.2023 (fila 161, vol. 8), delegația de substituire fiind depusă la dosarul cauzei, **apelantele - persoane interesate**, **.....** prin lichidator judiciar, **.....**, **.....**, **.....**, **intimații – persoane interesate**, **intimatele – părți civile**, **lichidatorii judiciari** și **.....**, persoanele interesate, **.....**, **intimata – persoana interesată** pentru care se prezintă apărător, în substituirea apărătorului ales, avocat cu împuternicire avocațială nr. 7657001/2024, depusă la dosarul cauzei (fila 3, vol 12 di).

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință, care învederează că persoana interesatăa depus la dosarul cauzei o cerere cu privire la măsurile asigurătorii, după care,

La începutul ședinței de judecată, înainte de apelarea cauzei, se prezintă un reprezentant mass-media, respectiv un reporter din cadrul postului de televiziune Romania Plus, care solicită Curții permisiunea de lua câteva cadre cu inculpatul în sala de judecată.

Curtea respinge solicitarea reprezentantului mass - media.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, solicită instanței permisiunea de a susține cererea de probe, întrucât, la ora 11:00, trebuie să se prezinte în fața Tribunalului București, unde are o altă cauză complexă tot cu participarea procurorului D.N.A..

Curtea pune în vedere apărătorului ales al apelantului inculpat că la acest termen de judecată se vor pune în discuții și alte chestiuni și că, în situația în care nu poate rămâne în sala de ședință, inculpatul va fi asistat de apărătorul desemnat din oficiu.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, arată că a fost mandatat de către toți colegii pentru a solicita anumite lămuriri instanței de judecată cu privire la constituirea completului de judecată. Astfel, arată că prezentul complet este format din judecători de la secții diferite, unul dintre membrii fiind și președintele celeilalte secții (judecător), iar potrivit Legii nr. 304/2004 și Regulamentului de Ordine Interioară, în raport de art.17, să se precizeze dacă este o hotărâre a Colegiului, întrucât aceasta nu este atașată la dosarul cauzei.

Președintele de complet învederează că există o hotărâre a Colegiului de Conducere din cadrul Curții de Apel București în ceea ce privește componența prezentului complet de judecată. Prin urmare, pune în vedere apărătorului ales al apelantului – inculpat că, în situația în care dorește, are posibilitatea de a formula o solicitare la BIRP în acest sens.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, arată că din anul 2022 nu există nicio hotărâre publicată pe site.

Președintele de complet aduce la cunoștința participanților la proces că există o hotărâre a Colegiului de Conducere cu privire la continuitatea completului de judecată, întemeiată pe disp. art. 17 din Regulament.

Curtea, prealabil, pune în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv:

„Data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice (unitate de infracțiune) prevăzute de art. 289 din Codul Penal (luarea de mită), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni este:

- data comiterii primei modalități alternative, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema stabilirii unui moment al epuizării

sau

- data comiterii ultimei modalități alternative, fiind vorba de o infracțiune continuată? ”.

atrăgând atenția participanților la proces să formuleze concluzii și pe această chestiune invocată, din oficiu, de către instanța de judecată, la finalul ședinței de judecată.

În continuare, **Curtea** procedează la verificarea identității martorilor, copii ale actelor de identitate fiind atașate dosarului cauzei, și se procedează la audierea martorului, conform dispozițiilor art. 122 C.p.p, declarația acestuia fiind consemnată, conform dispozițiilor art. 123 alin. 1 raportat la art. 110 C.p.p., și atașată dosarului cauzei.

După audierea martorului, având în vedere că acesta a fost audiat prin intermediul aplicației Teams, Curtea dispune citirea declarației de către grefierul de ședință a depoziției date.

În urma citirii declarației, martorul, arată că este de acord cu cele consemnate în cuprinsul declarației.

După audierea martorului, se prezintă **apărătorul ales al apelantului – inculpat** avocat care aduce la cunoștința instanței de judecată că, prealabil, înțelege să formuleze o cerere de recuzare cu privire la dna judecător Astfel, cu privire la completul de judecată, arată că acea decizie despre care s-a făcut vorbire că ar exista nu este depusă la dosarul cauzei, în condițiile în care dosarul este numerotat filă cu filă. Depune la dosarul cauzei, în scris, cererea de recuzare și arată că, în opinia apărării, este mai mult suspicios că, într-un complet de la Secția a II-a Penală, face parte un judecător de la Secția I Penală. În condițiile în care la Secția a II-a Penală sunt 18 judecători și, prin urmare, ar fi existat posibilitatea ca acest complet de judecată să fie format numai din judecători din cadrul Secției a II-a Penală. De asemenea, apărarea solicită emiterea unei adrese către S.R.I. pentru a se preciza dacă dna judecător a avut sau are vreo legătură directă cu S.R.I. sau prin generalul, dacă a urmat cursuri de la S.R.I. sau orice altceva în legătură cu S.R.I.. Aceste informații sunt necesare pentru că apărarea apreciază că este suspect ca un judecător de la Secția I Penală să participe într-un dosar de la Secția a II-a Penală, în condițiile în care nu există calamitate. Învederează, totodată, că prezenta instanță are un număr mare de judecători iar, din toate dosarele, dna judecător are fix acest dosar la Secția a II-a Penală, neexistând alte dosare la care să participe. Prezența dnei judecător în acest dosar este suspectă. În consecință, solicită emiterea unei adrese către S.R.I..

Totodată, *la interpelarea Curții*, arată că apărarea nu poate emite o adresă către S.R.I. pentru că datele sunt confidențiale, în principiu, și această instituție nu se răspunde persoanelor fizice. Orice cetățean din România are dreptul la un proces echitabil, format din judecători imparțiali și, astfel cum a precizat, apreciază că dna judecător nu trebuie să facă parte din acest complet în condițiile în care această secție are suficienți judecători. Opinează că există o presiune pe acest dosar.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită instanței să-i pună în vedere apărătorului ales al apelantului - inculpat să precizeze temeiul de drept al cererii de recuzare.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, arată că temeiul recuzării este art. 64 alin 1 lit. f) C.p.p., respectiv imparțialitatea dnei judecător este pusă la îndoială, întrucât doamna judecător nu figurează ca și magistrat pe Secția a II-a Penală a Curții de Apel București.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, apreciază că este inadmisibilă cererea de recuzare raportat la temeiul de drept și la motivele invocate de către apărătorul inculpatului De asemenea, solicită ca acel complet, care va soluționa cererea de recuzare, în situația în care se va dispune înaintarea acesteia la completul desemnat de președintele de secție, să dispună amendarea apărătorului ales al apelantului inculpat potrivit art. 283 alin. 4 lit. n) C.p.p., apreciind că este un abuz de drept și o exercitare cu rea credință a drepturilor procesuale, componența completului de judecată și continuitatea acestuia, prin adoptarea hotărârii Colegiului de Conducere, era cunoscută încă de la finalul anului trecut. A veni și a formula din nou o cerere de recuzare la acest moment și a susține că nu a identificat la dosar toate înscrisurile, în condițiile în care dna avocat, de la momentul în care s-au acordat termenele de judecată, fiind trei amânări în prezenta cauză, s-a prezentat de două ori la arhivă să studieze dosarul, apreciază că invocarea acestui motiv de recuzare, la acest moment, este o exercitare cu rea credință a drepturilor procesuale. Cu privire la emiterea unei adrese către S.R.I., solicită a se dispune respingerea acesteia ca nefiind utilă soluționării cauzei, urmând a avea în vedere că nu există nicio suspiciune cu privire la componența completului de judecată, iar susținerile apărătorului sunt cel puțin tendențioase la acest moment.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, arată că, în urma discuțiilor purtate cu un profesor de drept penal, i s-a comunicat că nu este posibil ca un complet să fi format din judecători de la secții diferite, iar hotărârea urmează să fie lovită de nulitate absolută.

Completul, deliberând, apreciază că cererea de recuzare este admisibilă și o va înainta președintelui de secție pentru a dispune întregirea completului de judecată care o va soluționa, dar, în acest moment, judecata continuă, sub sancțiunea anulării actelor subsecvente, în cazul în care cererea de recuzare va fi admisă. De asemenea, solicitarea de emitere a unei adrese către SRI este atașată cererii de recuzare, urmând a fi avută în vedere de completul reîntregit, care va soluționa cererea de recuzare.

Prin urmare, **Curtea** procedează la audierea martorilor, conform dispozițiilor art. 122 C.p.p., declarațiile acestora fiind consemnate, conform dispozițiilor art. 123 alin. 1 raportat la art. 110 C.p.p., și atașate dosarului cauzei.

Pe timpul *audierii martorei*, **Curtea** respinge întrebările adresate de apelantul - inculpat, respectiv „*Dacă poate indica numărul de sponsori de la revelioane?*”, având în vedere că martora a dat detalii cu privire la acest aspect în cuprinsul declarației date, „*dacă își aduce aminte că dnul venea cu diverse propuneri cu privire la o serie de sponsorizări pe care dorea să le facă dânsul pentru că avea contracte atât cu TVR-ul, cât și cu alte televiziuni și apărea ca sponsor pentru toate lucrurile pe care le făcea?*”, în raport de disp. art. 100 alin. 4 lit. a) C.p.p., apreciind că aceasta nu este relevantă pe situația de fapt.

Pe timpul audierii martorului, **Curtea** respinge următoarele întrebări, respectiv: -întrebările adresate de apelantul - inculpat, respectiv „*ați avut vreodată vreun dialog cu mine din care să reiasă că are legături și că împarte banii cu?*”, având în vedere declarația anterioară a martorului, „*dacă știe ca a luat bani de la un arab?*”, în raport de disp. art. 100 alin. 4 lit. a) C.p.p., apreciind că aceasta nu este relevantă pe situația de fapt, „*dacă știe că informa toată firma cu privire la banii pe care presupunea că îi dă subsemnatului, dar nu îi dădea?*”, în raport de disp. art. 100 alin. 4 lit. a) C.p.p., apreciind că aceasta nu este relevantă în raport de obiectul acuzației și motivul pentru care a fost încuviințat martorul,

-întrebările adresate de apărătorul ales al apelantului – inculpat „*dacă, așa cum a perceput martorul, dnulavea vreo datorie la dnul?*”, în raport de disp. art. 100 alin. 4 lit. a) C.p.p., apreciind că aceasta

nu este relevantă, răspunsul presupunând aprecieri subiective din partea martorului; „*ce garanții prezenta inculpatul ?*”, întrucât acest aspect a fost lămurit prin întrebările adresate martorului.

Pe timpul audierii *martorului*, **Curtea** respinge întrebările adresate de apărătorul ales al apelantului – inculpat „*dacă ofițerii de poliției au consemnat toate cele declarate la urmărire penală?*”, având în vedere că declarația dată în cursul urmăririi penale este semnată, precum și conținutul declarațiilor ulterioare ale martorului; „*dacă declarația dată în cursul urmăririi penale a fost înregistrată?*”, în raport de disp. art. 100 alin. 4 lit. a) C.p.p., având în vedere că aceasta nu este relevantă.

În continuare, **Curtea** pune în discuție verificarea măsurilor asigurătorii, dispuse în cauză, precum și cererea formulată de SC

La interpellarea Curții, **apărătorul ales al persoanei interesate SC** arată că nu s-a consemnat suma de bani.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, în temeiul disp. art. 250² C.p.p, solicită să se constate legalitatea și temeinicia măsurilor asigurătorii, menținute în cauză prin ultima încheiere de ședință din data de 26 aprilie 2023, ordonanțele de luare a măsurii sechestrului asigurător regăsindu-se la volumul 55 dosar de urmărire penală, acestea fiind și detaliate. Solicită menținerea acestor măsuri, apreciind că acestea sunt și la acest moment proporționale cu scopul urmărit prin dispunerea acestora, respectiv în vederea garantării recuperării prejudiciului cauzat prin infracțiunea de abuz în serviciu, dar și în vederea confiscărilor, raportat la infracțiunile imputate inculpaților. Arată faptul că aceste măsuri sunt o consecință directă a săvârșirii unor fapte prevăzute de legea penală și au constatat în indisponibilizarea bunurilor, astfel încât, în opinia sa, nu afectează substanța dreptului avut asupra bunurilor. Totodată, urmează să se aibă în vedere și faptul că, prin scopul și funcționalitatea lor, măsurile asigurătorii au un caracter pur asiguratoriu, și nu reparatoriu, astfel încât nu este încălcat nici standardul proporționalității dreptului de proprietate. În ceea ce privește durata acestora, apreciază că nu este inoportun caracterul măsurilor, prin raportare la momentul instituirii acestora, având în vedere activitățile desfășurate până în prezent, având în vedere complexitatea cauzei, natura probatorului administrat, dar și modalitatea în care a evoluat dosarul în prezenta cauză. În acest context, solicită menținerea măsurilor asigurătorii. Cu privire la solicitarea formulată de SC SRL, arată că va formula concluzii după ce va fi susținută de apărătorul acesteia. De asemenea, arată că, în opinia sa, este o cerere de ridicare a măsurii asigurătorii.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC SRL, având cuvântul, arată că înțelege să formuleze o cerere prealabilă, astfel cum a fost menționată și în cererea scrisă. Astfel, arată că s-au mai formulat două cereri oarecum similare, care au fost respinse, dar cererea depusă la acest moment procesual nu are legătură cu cele anterior formulate. Nu înțelege să conteste legalitatea deciziilor pronunțate anterior pentru că acele cereri au fost soluționate în mod definitiv, prin hotărâri definitive. Mai arată că scopul este același, pentru că până la urmă petenta a vrut să înlăture cumva această măsură asiguratorie, însă calea aleasă este diferită. Prin cererea formulată la acest termen de judecată, a detaliat și a invocat Decizia nr. 2/2020 a ÎCCJ și Decizia nr. 1/2018. Precizează că acele două decizii au fost invocate anterior, însă nu au fost analizate toate aspectele. Susține că are în vedere aspecte ce țin de termenul rezonabil și de proporționalitatea măsurii, înțelegând în acest sens să facă referire și la Convenția Europeană. Solicită instanței să pronunțare o hotărâre prin care lichidatorul judiciar al vânzătorului, societatea, SRL, aflat în insolvență, să poată deschide un cont la A.N.A.B.I. în care să vireze suma obținută în urma valorificării, pe cale legală, a bunului în procedura de lichidare a societății vânzătoare. Mai arată că acea sumă de bani se află indisponibilizată de către lichidatorul judiciar, însă, din cunoștințele obținute, ar fi în contul de insolvență pentru că lichidatorul nu poate să deschidă un cont din propria voință la ANABI. Potrivit legii de organizare a acestei instituții, Legea nr. 318/2015, art. 27 alin. 1 și 3, A.N.A.B.I. doar administrează fondurile. Ori ca să se poată depune o sumă de bani în urma valorificării în mod legal a unui bun imobil, este nevoie de o dispoziție a organului de urmărire penală care ia măsura ori a instanței de judecată. Or, această dispoziție nu există și, pentru că nu există această dispoziție, nu se poate deschide un cont la A.N.A.B.I... Mai arată că A.N.A.B.I. nu funcționează ca o bancă. Prin urmare, solicită emiterea unei adrese către ANABI pentru a se comunica dacă acești bani au fost depuși.

Curtea învederează apărătorului ales al SC SRL că anterior a susținut că banii nu au fost depuși.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC S.R.L. arată că a văzut doar ceea ce este publicat în buletinul procedurilor de insolvență, ceea ce spune lichidatorul că a făcut cu banii în procedura

insolvență, supusă controlului judecătoresc. Or, potrivit dispozițiilor legii insolvenței, lichidatorul a consemnat suma de bani, însă și nu poate să deschidă un cont la A.N.A.B.I. fără o dispoziție a organului de urmărire penală sau a instanței de judecată. Solicită, prin urmare, emiterea unei adrese către ANABI pentru a se constata dacă acești bani, în prezent, au fost virati cumva. Apărarea nu cunoaște să fi existat o dispoziție în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, se opune și efectuării unei adrese și unei solicitări de a da dispoziție ca suma de bani, obținută în urma procedurilor de valorificare, în procedura insolvenței, să fie transferată într-un cont de ANABI. De fapt, este o solicitare de a da o dispoziție nelegală, respectiv în afara dispozițiilor Legii 85/2014, sumele de bani valorificate sunt trecute în contul unic de insolvență. Există o ordine de prioritate de plată a creditorilor potrivit Legii 85/2014, contul unic de insolvență și sume care se găsesc acolo nu pot face obiectul măsurii sechestrului, nici măcar cel penal, astfel cum rezultă din articolul 163 alin. 3 din Legea 85/2014.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC S.R.L. arată că sunt reale susținerile parchetului, contul de insolvență nu poate fi poprit, dar aceasta nu înseamnă că banii din valorificarea bunului sub sechestru trebuie să rămână în contul de insolvență. Mai arată că nu sunt banii, este vorba de un bun asupra căruia există un sechestru penal și nu are nicio garanție.

Curtea, după deliberare, respinge solicitarea apărătorului ales al persoanei interesate SCS.R.L. de emitere a unei adrese către ANABI, apreciind că aceasta nu este utilă soluționării cauzei, având ca obiect - verificarea măsurilor asigurătorii, precum și cererea petentei de ridicarea sechestrului.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC S.R.L. arată că a solicitat disjungerea acestei cauze de verificarea măsurii, pentru că nu are relevanță menținerea măsurii, sechestrul poate fi menținut. Cererea petentei de transformare/transmitere/strămutare a sechestrului de pe bun pe suma de bani nu are legătură și nici nu poate fi soluționată în dosarul cu privire la verificarea măsurilor.

Curtea, după deliberare, respinge solicitarea apărătorului ales al persoanei interesate, care nu are acoperire legală.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC S.R.L. arată că există practică de la Tribunalul București, Curtea de Apel, Tribunalul Prahova în sensul că instanța dă dispoziții. și arată că din oficiu se putea dispune emiterea unei adrese către ANABI.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al persoanei interesate că instanța s-a pronunțat, apreciind că nu este utilă emiterea unei adrese raportat la motivele invocate de apărare.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC S.R.L. arată că această solicitare de emitere a adresei a fost susținută pe scurt în fața instanței, însă este detaliată în cererea scrisă.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, arată că nu se opune menținerii acestor măsuri.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, solicită să se aibă în vedere decizia Curții de Apel București, nr. 656, pronunțată în dosarul nr. 1701/3/2014*, și să se dispună în consecință.

Apărătorul ales al apelantului - inculpat și al intimitei – inculpate, având cuvântul, solicită, în baza art. 250 ind. 2 C.p.p., ridicarea măsurii sechestrului asigurător. Depune la dosarul cauzei note scrise.

Curtea reține cauza în pronunțare cu privire la măsurile asigurătorii. De asemenea, acordă cuvântul, în continuare, participanților la proces cu privire la rectificarea citativului în ceea ce-i privește pe numiții: și, respectiv înlăturarea acestora din citativul încheierii, cerere formulată de apărătorul ales al apelantului - inculpat și al intimitei – inculpate

Reprezentantul Ministerului Public, precum și **apărătorii părților** formulează concluzii de admitere a cererii și rectificarea citativului.

Curtea, după deliberare, apreciază ca fiind întemeiată cererea și, pe cale de consecință, dispune rectificarea citativului în ceea ce privește persoanele interesate: ..., ... și, respectiv dispune înlăturarea acestora din citativ.

De asemenea, pune în vedere apărătorului ales al persoanei interesate SC să-și precizeze cererea formulată.

Apărătorul ales al persoanei interesate SCSRL arată că o hotărâre trebuie și pusă în executare, iar dacă instanța într-o cauză dispune transferul măsurii asigurătorii a sechestrului de pe bun pe suma de bani și se instituie poprirea pe suma de bani, sechestru rămâne înscris în cartea funciară.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al persoanei interesate SC SRL că au fost invocate aceleași argumente ca și în solicitările anterioare.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC SRL arată că nu este aceeași cerere și nu sunt invocate aceleași argumente, dar scopul este același. În cererile anterioare, nu s-a solicitat strămutarea măsurii sechestrului de pe bun pe suma de bani, și instituirea popririi. De asemenea, arată că bunul s-a valorificat în procedura insolvenței. Mai arată că este o măsură asigurătorie, care se înscrie în cartea funciară și, în atare situație, se pune întrebarea cine dorește să cumpere un astfel de bun. De asemenea, arată că, în momentul în care se transferă sechestrul, în sensul popririi sumei de bani, în Cartea Funciară nu mai apare sechestrul.

La interpelarea Curții, **apărătorul ales al persoanei interesate SC SRL** arată că cererea formulată vizează strămutarea sechestrului de pe un bun pe suma de bani prin instituirea popririi asupra acelei sume de bani. Mai arată că acel cont unic nu poate fi poprit și de aceea acei bani trebuie virafi în contul ANABI. În baza existenței acelor sume în contul ANABI, instanța dispune poprirea și acea sumă de bani, reprezentând prețul bunului, este poprită. Prin urmare, solicită transferul măsurii de pe bun pe bani pentru că nicio persoană nu cumpără. Apreciază că se impune disjungerea cauzei și formarea unui alt dosar asociat.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al persoanei interesate SC SRL că instanța se va pronunța prin același dosar asociat și pe verificarea măsurii și pe cererea formulată de SC

Reprezentatul Ministerului Public, având cuvântul, arată că este vorba de același temei juridic și pentru verificare și pentru eventuală ridicare, instituire sau strămutare, respectiv art. 250 ind 2 C.p.p., și, prin urmare, apreciază că nu se impune disjungerea, putând formula concluzii pe cererea formulată de către apărătorul ales al persoanei interesate.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC SRL, pe fondul cererii, solicită admiterea acesteia, dar în lipsa faptului că nu i s-a permis să facă dovada sau să vireze banii în contul ANABI, instanța nu are cum să instituie poprirea. Dacă acei bani sunt în contul unic, instanța nu are cum să instituie poprirea contului unic de insolvență. Prin urmare, solicită disjungerea cererii și acordarea unui nou termen de judecată pentru a obține informații de la ANABI. Mai arată că problemele acestea sunt actuale în procedurile de insolvență, pentru că nicio persoană nu vrea să cumpere un bun sechestrat, nicio persoană nu oferă un preț pe un bun sechestrat. Mai arată că bunul a fost valorificat, dar există situația în care un sechestrul nu poate fi strămutat pe suma de bani. Înțelege necesitatea de a se lua măsurile asigurătorii, de a se institui, de a se confisca în cazul în care există dovezi, însă în situația de față petentul a cumpărat un bun într-o procedură penală, cunoscând acest aspect. Mai arată că nu trebuie lăsat ca instanțele civile să se ocupe de strămutarea sechestrului de pe bun pe suma de bani, că prezenta cauză penală este pe rol, iar contul la ANABI, pentru a se vira banii, nu poate fi deschis fără un ordin, fără o încheiere, fără o dispoziție a judecătorului cu care lichidatorul să prezinte la ANABI.

Curtea, în raport de concluziile formulate, pune în vedere apărătorului ales al persoanei interesate să precizeze dacă solicită de fapt radierea notării sechestrului din Cartea Funciară.

Apărătorul ales al persoanei interesate SC SRL arată că acest aspect se dorește a fi rezolvat, însă se dorește ca suma de bani să fie poprită.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, apreciază că este o cerere de ridicare a sechestrului de pe imobilul care a fost valorificat și poprire asupra sumei de bani rezultate din valorificare, care se află în contul unic de insolvență. În opinia sa, temeiurile în fapt și în drept sunt identice cu cele din cererile anterioare, deși doamna avocat spune că nu sunt identice, este vorba de o reinterpretare din punctul său de vedere a Deciziei nr. 1/2020 și a dispozițiilor legale, respectiv ale art. 91 din Legea 85/2014, având în vedere și cele statuate în încheierea din 29 ianuarie 2024, astfel cum aceasta a fost menținută de Înalta Curte de Casație și Justiție, solicită respingerea cererii ca nefondată

Curtea rămâne în pronunțare pe cererea formulată de persoana interesată SC și, în continuare, acordă cuvântul pe probe.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, solicită admiterea cererii de probe, astfel cum a fost formulată în scris.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat, având cuvântul, solicită admiterea cererii de probe formulate de inculpatul , inclusiv audierea martorilor ce au rezultat în urma audierii, respectiv cei care au fost înregistrați de administratorul societății pentru cele două angajate, precum și ceilalți

martori care au fost indicați și a căror necesitate a audierii a rezultat în urma administrării de probe, apreciind că aceasta este utilă și pentru ca instanța de judecată să-și formeze o opinie concretă, concludentă și edificatoare pe toate palierele, în modul în care s-au administrat probele și pe situația de faptică solicitată.

Cu privire la cererea de probe a inculpatului, arată că a solicitat efectuarea unei expertize contabile pentru că teza pentru care s-a făcut acest raport de constatare era alta la acel moment, în sensul că s-a stabilit că s-a dat o mită în urma unui denunț, denunț care a fost făcut de un inculpat din acest dosar cu scopul clar de a-și îmbunătăți situația, respectiv de a beneficia de dispozițiile privind reducerea limitelor de pedeapsă. S-a crezut, după teza principală, că mita s-a dat, prin societățile controlate de către Societatea București, care era controlată de inculpatul și inculpatul, Obiectivele la acest raport de constatare, așa cum se poate observa, care a fost întocmit în data de 06.04.2015, au fost doar 10, obiective care nu sunt îndeplătitoare și clarificatoare și care, de asemenea, conțin anumite contradicții. Astfel, arată că acest raport a fost întocmit în data de 06.04.2015, în dosarul nr., prin acte care au fost solicitate de la instituții publice. Tot în aceeași dată, în dosarul în care a fost anchetat și cercetat penal inculpatul, în data de 21.07.2015 s-a făcut un raport de expertiză, cu expert parte, unde au fost stabilite 200 de obiective. Acest raport de expertiză s-a făcut cu toate actele contabile ale societăților, și ale societății, Toate actele, în aceeași perioadă, erau la Parchetul de pe lângă Tribunalul București și s-au avut în vedere și s-au stabilit două sute de obiective. Aceste 200 de obiective au stabilit două lucruri, respectiv că nu a existat infracțiunea de evaziune fiscală și că toți banii care au fost câștigați de către au fost redirecționați către societatea, care a fost mereu finanțată de cele două societăți controlate de, exact cu sumele avute ca profit. Acest lucru reiese din acest raport de expertiză și, în atare condiții, se pune întrebarea de unde a avut bani să dea mită. Din moment ce există activitate legală, are profit, plătește impozit pe profit și banii care rămân îi redirecționează către, respectiv suma de aproape 20 de milioane de euro.

Solicită efectuarea unui raport de expertiză cu trei obiective, obiective care sunt simple, concludente, respectiv:

- să se stabilească valoarea profitului pe care l-au realizat fiecare dintre societățile controlate de, respectiv și, raportat strict la contractele încheiate cu administrația domeniului public pentru fiecare contract în parte,

- să se stabilească procentual, raportat la valoarea fiecărui contract în parte cât a realizat profit societățile inculpatului, respectiv și, pentru că teza este foarte clară, întrucât banii s-au dat cash, deși prin raport s-a văzut că nu au existat aceste relații comerciale cu și atunci au venit cu teza a doua, respectiv că i-a dat cash. Or, în atare condiții, se pune întrebarea de unde a dat bani cash?

- să se stabilească sumele de bani retrase de de la societățile pe le-a controlat atât în numerar, cât și prin virament în conturile sale personale, respectiv către ... și și către Inculpatul a avut niște sume de bani. Legea băncilor și legea spălarilor de bani era deja în vigoare la acel moment, iar în momentul în care se retrăgea o sumă de bani, trebuie să se arate pentru ce și, după aceea, să arate și chitanțele pentru a nu se dispune cercetarea pentru că s-a făcut evaziune fiscală.

Consideră absolut necesar administrarea acestei probe pentru a demonstra că nu s-au dat bani mită, bani cash, pentru că nu era posibil faptic, material. Prin urmare, proba materială este cea relevantă, unde există înscrisuri, celelalte probe nu se mai iau în considerare.

Solicită, de asemenea, încuviințarea cererilor privind audierea de martori, scopul unic al procesului fiind acela al aflării adevărului pentru că inculpatul nu a beneficiat de sume de bani.

Totodată, mai solicită administrarea unei probe. Astfel, arată că pe data de 10.04, 2024, a câștigat un proces în materie contencioasă, iar această hotărâre o să răstoarne multe dosare. Teza parchetului este că inculpatul a împrumutat cu sume de bani, sume de bani care, potrivit susținerilor parchetului, provin în mod cert din mită. Arată că nu s-a administrat nicio probă și, în atare condiții, având în vedere și hotărârea pronunțată în materie contencioasă, hotărâre pe care o va depune la dosar pentru lecturare. Teza probatorie și a celor de ANAF era că avea 0 lei în cont, însă fără a se administra probe. În urma discuțiilor purtate cu inculpatul, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri și cu audierea tatălui inculpatului, întrucât acesta din urma a fost cel mai mare distribuitor de țigări pe România pe cotă din Irak, cotă care era dată prin Ministerul Afacerilor de Externe a României și prin Ministerul Afacerilor de Externe din Irak și cotă care a avut beneficii de milioane de dolari la acel moment. Deci, prin urmare, nu era o familie lipsită de

posibilități. De asemenea, arată că beneficiile sunt evidențiate și la Ministerul de Externe a României și la Ministerul de Externe al Irakului.

La interpelarea Curții, arată că aceasta este o probă suplimentară, pentru că teza parchetului este falsă, cu atât mai mult cât se vine cu o ipoteză și nu s-au administrat probe în acest sens.

La solicitarea Curții, arată că înscrisurile nu pot fi procurate de către apărare și trebuie ca instanța, în urma formulării unei solicitări scrise și motivate din partea apărării, să emită o adresă în acest sens.

Curtea ia act de precizările apărătorului ales al apelantului – inculpat și pune în vedere acestuia să depună în scris și motivat această solicitare.

Se prezintă apărătorul ales al persoanei interesate SC SRL, avocat titular de contract, care solicită instanței permisiunea de formula concluzii pe cererea formulată.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al persoanei interesate SC SRL, titular de contract că instanța a rămas în pronunțare și, în situația în care dorește, are posibilitatea de a depune la dosar note scrise.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, arată că pe cererea privind audierea tatălui inculpatului și pe cererea cu înscrisuri va formula concluzii la un termen ulterior, după ce apărarea își va motiva, în scris, solicitarea.

Cu privire la martori, în afară de martori încuviințați, arată că inculpații au cerut și reaudierea tuturor martorilor audiați de către prima instanță iar, în opinia parchetului, nu este relevantă și nu se impune reaudierea acestora, pentru că aceștia au fost audiați în mod nemijlocit de către instanța de fond, care a pronunțat soluția pe fondul cauzei, cu respectarea principiului nemijlocirii, inculpații au avut posibilitatea și au adresat întrebări martorilor. În plus, din cererile formulate în scris, rezultă că de fapt ei sunt nemulțumiți de modalitatea de apreciere a probelor, și nu de declarațiile date de către acești martori. Inculpatul, în cererea formulată în scris și depusă la dosar, a solicitat și audierea martorului și În opinia parchetului, acești martori nu au cunoștință de fapte sau împrejurări care fac obiectul probațiunii în cauză și solicită respingerea acestora. Mai arată că martorul, deși nu a putut fi audiat de către judecătorul care a soluționat fondul, nu a relatat anterior aspecte cu privire la acuzațiile aduse inculpatului Inculpatul a solicitat, în cererea formulată în scris, și audierea martorilor care au făcut parte din comisiile de licitație. În opinia parchetului, pe lângă faptul că aceștia au dreptul la tăcere potrivit dispozițiilor art. 118 din codul de procedură penală, raportat la teza probatorie, apreciază că nu este relevantă audierea martorilor, în raport de obiectul probațiunii și probele de la dosarul cauzei, toate aceste aspecte ce urmează, astfel cum solicită inculpatul, să fie relatate de către martori rezultă deja din înscrisurile de la dosarele de licitație publică pentru atribuirea acestor contracte și din caietele de sarcini și modalitatea în care au fost desfășurate aceste proceduri rezultă din înscrisuri de la dosar, nu există aspecte care pot fi completate sau aduse cu element de noutate de către acești martori. Totodată, urmează să se aibă în vedere că aceste aspecte rezultă și din declarațiile martorilor deja încuviințați de către instanța de judecată. Inculpatul mai solicita pe lângă martorii cu privire la care a făcut referire și audierea martorului și înscrisuri pentru a dovedi presiunile la care a fost supus pentru a declara aspecte nereale. Solicită ca și aceste probe să fie respinse ca nefiind utile soluționării cauzei raportat la obiectul probațiunii. Urmează să se aibă în vedere că inculpatul nu a formulat cereri și excepții în procedura de cameră preliminară, chiar a indicat expres la termenul din 4.09.2015 că nu formulează cereri și excepții cu privire la legalitatea efectuării actelor de urmărire penală sau administrării probelor. De asemenea, solicită să se aibă în vedere faptul că inculpatul a dat mai multe declarații detaliate în cursul urmăririi penale ce conțineau inclusiv elemente care nu erau cunoscute de către organele de urmărire penală la acel moment și și-a menținut poziția procesuală de recunoaștere pe o perioadă de aproximativ 4 ani, reiterând de fiecare dată atitudinea de recunoaștere. Argumentele acestuia și susținerile, în sensul că s-au exercitat presiuni fără niciun alt mijloc de probă, care să susțină la acest moment aceste afirmații, nu sunt susținute nici măcar de conduita sa procesuală astfel cum am arătat până în prezent.

Arată că s-a mai solicitat și o expertiză de evaluare în specialitatea construcții, considerând că aceasta nu este utilă soluționării cauzei, mai ales având în vedere perioada de timp îndelungată trecută de la momentul executării lucrărilor și de la momentul la care se presupune că ar fi săvârșit faptele ce i se impută prin actul de sesizare, opinia acuzării fiind în sensul că este imposibilă stabilirea exactă a costurilor reale la acest moment. Pe de altă parte, urmează a se avea în vedere și faptul că nu s-a contestat în esență de către acuzare realitatea efectuării lucrărilor, ci legalitatea, regularitatea, economicitatea,

eficacitatea și eficiența în utilizarea fondurilor publice și în administrarea patrimoniului public, aspecte care nu intră în atribuțiile unui expert, ci țin de aprecierea probelor de către organele judiciare.

Cu privire la expertiza contabilă solicitată, atât de inculpatul, cât și de inculpatul, arată că își menține concluziile susținute anterior, cu următoarele completări, prin raportare și la obiectivele depuse de către inculpatul, consideră că nu este utilă soluționării cauzei o astfel de expertiză, prin raportare exclusiv la obiectivele formulate de către cei doi inculpați, opinând că aceste obiective nici nu intră în atribuțiile expertului în efectuarea unei expertize în domeniul contabil, astfel cum au solicitat inculpații, și țin de aprecierea probelor de către organele judiciare. De altfel, Ministerul Public a arătat acest lucru și anterior, cu ocazia formulării concluziilor, în sensul că se dorește de către apărarea transferarea în sarcina expertului a atribuțiilor instanței de judecată, raportul de expertiză la care face referire apărătorul inculpatul, care a fost întocmit în dosarul aflat pe rolul Parchetului de pe lângă Tribunalul București, numărul, nu schimbă cu nimic situația și acuzațiile aduse inculpaților din prezenta cauză, nu are nicio legătură cu dosarul din acea cauză și obiectivele, astfel cum au fost stabilite prin ordonanța procurorului din 21.07.2015 în acel dosar, acel dosar privea fapte de evaziune fiscală și relații comerciale ale societăților, într-adevăr administrate de către, cu privire la alte societăți comerciale și nu are nicio înrâurire asupra acțiunilor din prezenta cauză.

Astfel cum a arătat și anterior, raportul de constatare întocmit în cauză și înscrisurile, respectiv toate înscrisurile de la procedurile de licitație publică, dar și transferurile bancare și toate aspectele ce rezultă deja din înscrisurile deja aflate la dosarul cauzei sunt suficiente pentru ca instanța să aprecieze asupra elementelor constitutive ale infracțiunilor reținute în sarcina inculpaților.

Cu privire la cele trei obiective invocate de către inculpatul, respectiv să se stabilească valoarea profitului realizat de fiecare din societăți, procentual, valoarea profitului și sumele de bani retrase de din societățile pe care le-a controlat, din punctul de vedere al parchetului, nici nu sunt relevante prin raportare la obiectul acuzațiilor, profitul nu echivalează cu folosul necuvenit sau modalitatea în care s-ar fi remis banii cu titlu de mită. De fapt, prin aceste obiective se încearcă să se dovedească întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii de luare de mită, aspecte care urmează a fi apreciate la finalul cercetării judecătorești și de către instanța de judecată pe baza probelor administrate, oricum, nu face obiectul expertizei și nici măcar nu intră în atribuțiile expertului să stabilească circuitul infracțional, astfel cum este solicitat de către inculpați.

Totodată urmează să se aibă în vedere că și obiectivele formulate de către inculpatul prin cererea formulată în scris, acestea sunt generale, se referă la modalitatea de atribuire a contractelor, cum au fost efectuate plățile, înregistrarea acestor plăți, valoarea totală a sumelor achitate, aspecte care rezultă din înscrisurile de la dosare și, astfel cum a arătat, nu este necesară opinia unui expert în acest sens.

Solicită a se avea în vedere că toate plățile, situația controlată de trezorerie, transferurile, extragerile bancare se regăsesc la dosarul cauzei și au și fost avute în vedere pentru a face o imagine de ansamblu în raportul de constatare, fiind luate tehnic și pentru fiecare contract în parte.

Apărătorul ales al apelantului inculpat, având cuvântul, cu privire la faptul că clientul său nu a formulat cereri și excepții în camera preliminară, există o hotărâre a ÎCCJ, în sensul că se pot reitiera pe parcursul procesului penal în cazul în care se consideră necesar.

De asemenea, cu privire la raportul de expertiză, tocmai aceasta este teza – că nu erau banii.

Curtea, cu privire la solicitările asupra probei cu expertiză, stabilește pronunțarea la data de 25.04.2024, iar pe solicitările de încuviințare a propriei testimoniale, urmează să o admită în parte, doar cu privire la anumiți martori solicitați de către inculpatul, persoane care au făcut parte din comisiile de licitații, punând în vedere apărării să indice trei din cei 15 martori menționați de apărare.

Cu privire la ceilalți martori, **Curtea** urmează să respingă, în principal pe motivul că acești martori solicitați au fost audiați de către Tribunalul București, există doar posibilitatea instanței de apel de a-i reaudia, motivele de apel cu privire la aceștia țin de interpretarea declarațiilor, după finalizarea cauzei, curtea de apel putând da o altă interpretare probelor, raportat la cele reținute de către instanța de fond, având în vedere și faptul că o parte din martori au fost reîncuviințați spre audiere de către prezentul complet. Cu privire la martorul, într-adevăr, acesta nu a fost audiat nici de instanța de fond, nici de către curtea de apel, însă raportat la teza probatorie invocată de către inculpatul, nu are cunoștință de faptele și acuzațiile ce-l privesc pe acesta, de asemenea nu a avut atribuții în procedura de achiziții. De asemenea, cu privire la martorul solicitat tot de inculpatul constată că din declarațiile acestuia

nu rezultă date relevante cu privire la acuzațiile aduse lui, iar cu privire la audierea martorului, constată că din actele dosarului nu rezultă elemente de probă, astfel nu sunt susținute afirmațiile referitoare la existența unor presiunii DNA în ceea ce privește declarațiile date de acesta.

Totodată, constată că a fost prorogată, de asemenea, pronunțarea cu privire la martora și acordă cuvântul pentru concluzii reprezentantei Ministerului Public.

Reprezentanta Ministerului Public, având cuvântul, prin raportare la teza probatorie, arată că se opune încuviințării reaudierii martorei, având în vedere că există suficiente mijloace de probă la dosar, iar declarațiile martorilor deja încuviințați sunt suficiente pentru stabilirea situației de fapt.

Curtea, având în vedere principiul aflării adevărului, încuviințează proba cu martora Voiculescu, apreciind a fi utilă soluționării cauzei în apărarea inculpaților. Pentru următorul termen de judecată se vor cita următorii martori: și Totodată, pune în vedere apărătorului ales al inculpatului n.....să precizeze numele celor trei martori.

Apărătorul ales al apelantului inculpat, având cuvântul, arată că nu îi poate preciza la acest moment, dar va depune numele acestora în termen de cinci zile.

Curtea pune în vedere apărătorului ales al apelantului inculpat ca în termen de cinci zile să depună în scris numele celor trei martori pe care îi dorește a fi audiați, cu adresele și cu datele acestora de contact.

De asemenea, pune în vedere participanților la proces să formuleze concluzii pe chestiunea privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Reprezentatul Ministerului Public, având în vedere chestiunea de drept invocată de către instanța de judecată, apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate potrivit art. 475 C.p.p.. Pe fondul chestiunii de drept invocate, în primul rând, încadrarea juridică dată faptelor, acțiunilor ce se circumscriu infracțiunii de luare de mită sub forma participației, reținute în sarcina inculpaților, din punctul său de vedere, este corectă încadrarea juridică de infracțiune în formă continuată, astfel cum s-a dispus prin încheierea din data de 26 februarie 2021 de către Tribunalul București, Secția I Penală. Din punctul nostru de vedere, termenul de prescripție curge de la momentul epuizării infracțiunii, respectiv ultimul act material de primire a foloaselor, astfel cum rezultă și din dosarul cauzei și, totodată, chiar dacă s-ar reține o infracțiune simplă de luare de mită, punctul său de vedere este tot în sensul că există un moment al consumării care echivalează cu momentul pretinderii inițiale a procentului de 20%, astfel cum se reține în acuzații, în atribuirea contractelor și efectuarea plăților, dar și un moment al epuizării constând în actele subsecvente de primire în mai multe rânduri a sumelor de bani sau a modalităților în care s-a remis mita reținută în sarcina inculpatului, astfel încât apreciază că se circumscriu natural elementului material al infracțiunii de dare de mită, iar momentul de la care curge termenul de prescripție este cel al epuizării, ultimul act de primire reținut în cauză.

La interpelarea Curții, **reprezentantul Ministerului Public** arată că este de acord cu încadrarea dată de către Tribunalul București, nu cu concursul de infracțiuni, astfel cum este reținut în actul de sesizare. Raportat la situația de fapt, arată că se impune a se reține forma continuată a infracțiunii. De asemenea, arată că data epuizării, adică data ultimei tranșe este iulie 2014.

Apărătorul ales al apelantului inculpat, având cuvântul, arată că luarea de mită este un contract în civil ilicit, deci este o manifestare de voință făcută cu intenția clară de a modifica ori stinge un raport juridic civil concret. Având în vedere că se consideră că este un contract ilicit, el are o dată de închidere. Nu avem semnături, există o înțelegere. Prin urmare, pe latura subiectivă, pentru că nu se poate uita că există elementele constitutive, există și o latură subiectivă, latura subiectivă s-a consumat în momentul în care s-a făcut acel contract, această înțelegere. Astfel, luarea de mită, în opina sa, este o infracțiune simplă cu consumare anticipată pentru că ea nu are tentativă. La alte infracțiuni, actele premergătoare sunt sancționate ca tentativă. În acest caz, se consideră consumată și prin promisiunea, deci tentativa nu există și, prin urmare, există o consumare anticipată. Literatura de specialitate susține opinia sa în sensul că este vorba de o consumare anticipată și că, practic, singurul moment în care latura subiectivă coexistă cu infracțiunea de luată de minte este acela al înțelegerii, după care sunt niște acte ulterioare și nu au legătură cu momentul consumării. Astfel, că se dă în rate mita, în tranșe, nu are legătură, acestea nu mai reprezintă elementele constitutive ale infracțiunii pentru că nu mai există latura subiectivă, temporar, atunci fapta s-a consumat. În atare context, consideră că termenul la care trebuie să se raporteze instanța este termenul la care a avut loc înțelegerea. Solicită să se aibă în vedere și doctrina.

respectiv Literatura de specialitate Nițu și Streteanu vol. 1, pagina 479, Universul Juridic, 2014 Editură, și doctrină Rotaru, Trandafir și Cioclei, Editură BEK 2022, pagina 238.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat și al intimatei – inculpate arată că este de acord cu sesizarea Î.C.C.J.

Apărătorul ales al apelantului – inculpat arată că este de acord cu sesizarea Î.C.C.J..
Curtea reține cauza în pronunțare și pe acest aspect.

CURTEA,

În vederea continuării cercetării judecătorești, amâna cauza și acordă termen de judecată la data de 09 mai 2024, ora 10:00, sala P 85, pentru când se citează părțile care nu au termen în cunoștință, ca în precedent, și martorii

Va pune în vedere apărătorului ales al apelantului – inculpat să depună în scris și motivat solicitarea privind proba cu înscrisuri și proba testimonială constând în audierea tatălui inculpatului.

Va pune în vedere apărătorului ales al apelantului inculpat ca în termen de cinci zile să depună în scris numele celor trei martori pe care îi dorește a fi audiați, cu adresele și cu datele acestora de contact.

Referitor la solicitările de efectuare expertiză, va stabili pronunțarea în data de 25.04.2024.

Cu privire la chestiunea vizând sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pe măsurile asigurătorii și pe cererea formulată de SC SRL va stabili pronunțarea în data de 16.04.2024.

DISPUNE:

Pune în vedere apărătorului ales al apelantului – inculpat să depună în scris și motivat solicitarea privind proba cu înscrisuri și proba testimonială constând în audierea tatălui inculpatului.

Pune în vedere apărătorului ales al apelantului inculpat ca în termen de cinci zile să depună în scris numele celor trei martori pe care îi dorește a fi audiați, cu adresele și cu datele acestora de contact.

Referitor la solicitările de efectuare expertiză, stabilește pronunțarea la data de 25.04.2024.

Cu privire la chestiunea vizând sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pe măsurile asigurătorii și pe cererea formulată de SC SRL, stabilește pronunțarea în data de 16.04.2024

Amâna cauza și acordă termen de judecată la data de **09 mai 2024, ora 10:00, sala P85**, pentru când se citează părțile care nu au termen în cunoștință și martorii

Pronunțată în ședință publică, azi, 11 aprilie 2024.

PREȘEDINTE,

.....

GREFIER,

.....

TERMEN DE JUDECATĂ: 09 mai 2024

S2 C 17 A, ora 10.00

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR. ...

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 16 aprilie 2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE:

JUDECĂTOR:

GREFIER: ...

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - a fost reprezentat de procuror

Pe rol se află *pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dezlegarea unei chestiuni de drept, asupra măsurilor asigurătorii, precum și asupra cererii formulate de persoana interesată ...*, formulate în cauza penală având ca obiect apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte De Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție**, de către **intimatele ...** și de **inculpații** împotriva sentinței penale nr. ... pronunțate de Tribunalul București – Secția I Penală în dosarul nr.

Dezbaterile au avut loc în ședință publică din data de 11 aprilie 2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 405 alin. 2 Cod de procedură penală, **Curtea** a stabilit pronunțarea pentru data de **16 aprilie 2024**, când, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

CURTEA,

Asupra măsurilor asigurătorii instituite în cauză:

Potrivit art. 250² Cod procedură penală, având denumirea marginală *Verificarea măsurii asigurătorii*, „În tot cursul procesului penal, procurorul, judecătorul de cameră preliminară sau, după caz, instanța de judecată, verifică periodic, dar nu mai târziu de 6 luni în cursul urmăririi penale, respectiv, un an în cursul judecății, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, dispunând, după caz, menținerea, restrângerea sau extinderea măsurii dispuse, respectiv, ridicarea măsurii dispuse, prevederile art. 250 și 250¹ aplicându-se în mod corespunzător”.

În cauză, prin ordonanțele nr. ... din datele de 09.04.2015, 29.04.2015 și 25.05.2015 ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – D.N.A. – Secția de Combatere a Corupției, procurorul, în cursul urmăririi penale, a dispus luarea măsurilor asigurătorii asupra bunurilor inculpaților, precum și asupra bunurilor persoanelor interesate în vederea confiscării speciale, în baza art. 249 alin. 1, 2 și 4 Cod procedură penală și art. 112 alin. 1 lit. e, alin. 5 și alin. 6 Cod penal.

Prin sentința penală apelată nr. a Tribunalului București, Secția I Penală, în baza art. 404 alin. 4 rap. la art. 397 alin. 2 și 4 și art. 249 Cod procedură penală, au fost menținute măsurile asigurătorii luate în cursul urmăririi penale asupra bunurilor inculpaților și ale persoanelor interesate, Totodată, au fost ridicate măsurile asigurătorii luate în cursul urmăririi penale asupra bunurilor inculpaților și ale persoanelor interesate

Prin încheierea pronunțată de către Curte la termenul de judecată din data de 11.05.2022, definitivă prin respingerea contestațiilor formulate, au fost menținute măsurile asigurătorii cu privire la apelanții – inculpați și persoanele interesate S.....

Potrivit art. 250² C.p.p., în tot cursul procesului penal, instanța de judecată verifică periodic, dar nu mai târziu de un an în cursul judecății, dacă subzistă temeiurile care au determinat luarea sau menținerea măsurii asigurătorii, dispunând, după caz, menținerea, restrângerea sau extinderea măsurii

dispute, respectiv ridicarea măsurii dispuse, prevederile art. 250 și art. 250¹, aplicându-se în mod corespunzător.

Dispozițiile art. 250² C.p.p. au fost introduse prin Legea nr. 6/2021, în vigoare începând cu data de 28.02.2021. Termenul de un an în care poate fi verificată măsura asigurătorie, potrivit art. 250² C.p.p., curge de la data ultimei verificări a măsurii, și anume 11.05.2022. În prezenta cauză, prin raportare la momentul verificării legalității și temeiniciei măsurii asigurătorii – 26.04.2023, acest termen este respectat.

În prezenta cauză, luarea măsurilor asigurătorii este obligatorie, potrivit art. 20 din Legea nr. 78/2000 și art. 50 din Legea nr. 129/2019. Cu toate acestea, caracterul obligatoriu al luării măsurii asigurătorii nu este incompatibil cu posibilitatea ridicării măsurii asigurătorii cu ocazia verificării periodice a acestei măsuri, dacă organul judiciar apreciază că măsura procesuală nu mai satisface testul proporționalității.

În ceea ce privește proporționalitatea măsurii față de scopul urmărit, se constată că, în cadrul aceleiași verificări, Curtea trebuie să examineze în cauza concretă dedusă judecării dacă întinderea măsurii asigurătorii care privește în cauză bunuri mobile și imobile ale inculpaților și ale persoanelor interesate, precum și sume de bani (creanțe) datorate acestora, este proporțională cu scopul urmărit (înlăturarea riscului de ascundere, distrugere, înstrăinare sau sustragere de la urmărire a bunurilor care pot face obiectul confiscării speciale). Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.

În prezentul dosar, deși măsurile asigurătorii datează din aprilie – mai 2015, totuși termenul nu este disproporționat, având în vedere motivele care au dus la amânarea cauzei. Astfel, cauza este una complexă, impunând audierea unui număr mare de martori (instanța de apel a încuviințat readministrarea probei testimoniale cu 17 martori). Necesitatea respectării principiilor statuate de către CEDO în cauzele Beraru c. României și Cutean c. României reprezintă un alt motiv care a determinat prelungirea procedurilor, deoarece probele s-au readministrat după fiecare modificare a compunerii completului de judecată. Toate aceste elemente constituie motive pentru a se aprecia că măsurile asigurătorii dispuse în cauză, chiar dacă datează din aprilie – mai 2015, totuși nu sunt disproporționate, având în vedere că procedurile judiciare s-au prelungit tocmai pentru a garanta dreptul părților la un proces echitabil.

Curtea Europeană a reținut în cauza *Benet Praha, Spol. S R.O. c. Republicii Cehe (hotărârea din 24 februarie 2011, parag. 88-117)* că nu a fost încălcat testul de proporționalitate față de complexitatea cauzei (infracțiuni în domeniul taxelor vamale și al evaziunii fiscale cu prejudicii de milioane de euro create prin tranzacțiile mai multor companii) și activitățile investigative desfășurate activ de organele judiciare. În ceea ce privește durata măsurii, Curtea reține că acest criteriu nu este singurul în analiza proporționalității, trebuind a fi avute în vedere și altele, astfel cum s-a arătat anterior, precum: complexitatea cauzei, inerția sau activitatea pro activă a organelor judiciare.

Pentru aceste motive, în baza art. 250¹ C.p.p, instanța va menține măsurile asigurătorii instituite în cursul urmăririi penale, astfel cum au fost restrânse prin încheierea pronunțată la termenul de judecată din data de 11.05.2022.

În ceea ce privește cererea formulată și reiterată de către persoana interesată (adjudecatar la licitație al bunului imobil în cadrul procedurii de executare silită), respectiv de strămutare a sechestrului asigurator de pe bunul imobil pe suma de bani obținută din valorificarea acestuia, Curtea o va respinge ca neîntemeiată, reținând următoarele:

Potrivit art. 91 din Legea nr. 85/2014, *bunurile înstrăinate de administratorul judiciar sau lichidatorul judiciar în exercițiul atribuțiilor sale prevăzute de prezenta lege, sunt dobândite libere de orice sarcini, precum și privilegii, ipotecă, gajuri sau drepturi de retenție, sechestre, de orice fel. **Fac excepție de la acest regim măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse.***

Astfel, rezultă din acest text de lege că existența unei măsuri asigurătorii dispuse în procesul penal, anterior deschiderii procedurii de insolvență, *nu împiedică valorificarea bunurilor afectate de o astfel de măsură* (ceea ce s-a și întâmplat în prezenta cauză), din moment ce textul vorbește de dobândirea lor liberă de orice sarcini, **cu excepția cazului** în care măsura asigurătorie e luată în

vederea confiscării speciale sau extinse. Toate bunurile supuse măsurilor asigurătorii pot fi aşadar valorificate în cadrul procedurii insolvenţei, indiferent de scopul pentru care a fost luată măsura.

Existenţa procedurii insolvenţei nu afectează legalitatea instituirii şi a menţinerii măsurii asigurătorii, întrucât este vorba de două aspecte diferite, cu funcţie diferită.

Cu privire la efectele valorificării bunurilor în situaţia în care acestea sunt afectate de măsuri asigurătorii penale (anterior deschiderii procedurii), trebuie avut în vedere scopul instituirii măsurii asigurătorii, după cum se arată şi în disp. art. 91 din Legea nr. 85/2014.

Prin Decizia nr. 1/2020 privind examinarea sesizării formulate de Curtea de Apel Bucureşti - Secţia a V-a civilă, în Dosarul nr. 31.798/3/2018, în vederea pronunţării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, *ÎCCJ a stabilit*, în interpretarea dispoziţiilor art. 91 alin. (1), art. 102 alin. (8) şi art. 154-158 din Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenţei şi de insolvenţă, cu modificările şi completările ulterioare, raportate la dispoziţiile art. 249 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 şi 2 din Codul de procedură penală de la 1968), *că existenţa unor măsuri asigurătorii înfiinţate în cadrul unui proces penal asupra bunurilor unei persoane juridice, anterior deschiderii procedurii insolvenţei, în vederea confiscării speciale, a reparării pagubei produse prin infracţiune sau a garantării executării cheltuielilor judiciare: a) nu suspendă procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce priveşte bunul sechestrat; b) nu este de natură a indisponibiliza bunul asupra căruia a fost începută procedura de valorificare conform dispoziţiilor Legii nr. 85/2014; c) nu împiedică lichidarea bunurilor efectuată de lichidatorul judiciar în exercitarea atribuţiilor conferite de Legea nr. 85/2014.*

Relevante pentru cererea persoanei interesate, sunt paragrafele 90 şi 117-120 din decizia precitată, care prevăd următoarele: „90. Or, valorificarea bunurilor debitoarei în procedura insolvenţei nu reprezintă un act de dispoziţie la îndemâna debitoarei, pentru a se considera că pe această cale bunurile asupra cărora poartă măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal sunt sustrate, în mod nelegal, de sub sechestrul, ci ***această procedură se desfăşoară sub controlul de legalitate al judecătorului-sindic şi sub coordonarea administratorului judiciar sau, după caz, a lichidatorului judiciar.*** 117. În acest sens trebuie subliniată şi denumirea marginală a textului de lege (respectiv "Regimul bunurilor înstrăinate în procedura insolvenţei de către administratorul sau lichidatorul judiciar"); de altfel, art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014 face referire la dobândirea liberă de orice sarcini a bunului, precum privilegiu, gajuri, ipotecă sau drepturi de retenţie, sechestre de orice fel, ***făcând excepţie de la acest regim (respectiv al dobândirii bunurilor libere de orice sarcini) măsurile asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale şi/sau confiscării extinse, care se menţin şi ulterior înstrăinării.*** 118. Mai mult, potrivit art. 112 alin. (3) din Codul penal, în cazul în care bunurile ce urmează a fi supuse confiscării nu se mai regăsesc în posesia sau patrimoniul infractorului, iar persoana căreia îi aparţin nu a cunoscut scopul folosirii lor, se va confisca echivalentul în bani al acestora, cu distincţia arătată în art. 112 alin. (2) privind posibilitatea confiscării numai în parte a bunurilor. Aşadar, însuşi legiuitorul din materie penală a prevăzut ***posibilitatea ca măsura penală a confiscării să îşi producă efecte chiar în cazul înstrăinării bunurilor supuse unei asemenea măsuri, într-o atare situaţie măsura de siguranţă producând efectele scontate,*** respectiv înlăturarea stării de pericol creată prin săvârşirea infracţiunii. 119. Coroborând astfel dispoziţiile art. 249 alin. (1) şi (2) din Codul de procedură penală (respectiv art. 163 alin. 1 şi 2 din Codul de procedură penală de la 1968), precum şi cele ale art. 91 alin. (1) teza a doua din Legea nr. 85/2014, rezultă că noţiunea de "indisponibilizare" la care face referire legea procesual penală nu se extinde şi asupra unui efect suspensiv în procedura de lichidare prevăzută de Legea nr. 85/2014 în ceea ce priveşte bunul sechestrat sau de a împiedica lichidarea bunului, mai ales că ***scopul măsurii asigurătorii ar putea fi atins chiar şi în condiţiile în care s-ar proceda la vânzarea bunului, prin menţinerea înscrierii respectivei sarcini în cartea funciară.*** 120. Aşadar, în atare situaţie, se poate proceda la vânzarea bunului în procedura insolvenţei, *cu înscrierea sarcinii decurgând din măsura asiguratorie în cartea funciară (atunci când este vorba despre bunuri imobile)*”.

Astfel, prin ordonanţa din data de 09.04.2015, DNA a dispus luarea măsurii asigurătorii, prin instituirea sechestrului asupra bunurilor imobile şi mobile aflate în posesia sau proprietatea Prin procesul-verbal de aplicare a sechestrului din data de 09.04.2015, ..., constând în construcţie şi teren,

precum și Clădirea anexă „Locuință de serviciu”, au fost supuse măsurii asigurătorii. Imobilele respective au fost achiziționate de către de la apelantul – inculpat ..., potrivit contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 447/23.04.2009 de către Biroul Notarial S.C. este supusă procedurii falimentului, iar în cadrul procedurii de licitație publică organizată pentru vânzarea bunurilor debitoarei S.C., persoana interesată S.C. a achiziționat Hotelul și Clădirea anexă „Locuință de serviciu”, potrivit contractului de vânzare-cumpărare autentificat sub nr. 767/17.06.2022.

Prin prezenta cerere, persoana interesată S.C. solicită transferarea/strămutarea sechestrului asigurător de pe un bun pe sumele de bani, care sunt sau se vor depune în cont., reprezentând contravaloarea imobilelor, preț achitat de către persoana interesată.

Astfel cum s-a arătat anterior, potrivit art. 91 alin. 1 teza a II-a din Legea nr. 85/2014, singurele operațiuni exceptate de regimul juridic al bunurilor valorificate în procedura insolvenței de a fi dobândite libere de orice sarcini sunt cele supuse măsurilor asigurătorii dispuse în procesul penal în vederea confiscării speciale și/sau confiscării extinse. De aceea, atunci când a adjudecat cele două imobile situate în Predeal, persoana interesată S.C. **nu le-a dobândit libere de sarcini, măsura sechestrului asigurător subzistând.**

În cererea de ridicare a măsurii sechestrului asigurător, persoana interesată S.C. invocă buna sa credință, solicitând confiscarea prin echivalent a celor două imobile, potrivit art. 112 alin. 3 și alin. 5 C.p. De asemenea, aceasta a susținut că, potrivit art. 112 alin. 1 lit. e C.p., bunul dobândit prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală sunt banii cu care au fost achiziționate cele două imobile, iar nu imobilele în sine. În plus, persoana interesată a învederat faptul că a fost încasat în contul unic de insolvență prețul plătit, și anume suma de 3.666.300 lei, iar după plata onorariilor și a cheltuielilor de procedură, a rămas suma de 3.284.571,21 lei, care poate fi pusă la dispoziția organelor de urmărire penală, potrivit art. 91 alin. 3 din Legea nr. 85/2014.

În legătură cu apărările formulate de către persoana interesată S.C. S.R.L., Curtea constată că o parte dintre ele, precum calitatea sa de cumpărător de bună-credință sau faptul că bunurile provenite din fapte penale ar fi banii cu care au fost inițial achiziționate cele două imobile de către apelantul-inculpat, *sunt chestiuni de fond*, care nu pot fi analizate în această etapă, ci la finalul cauzei, atunci când instanța de control judiciar se va pronunța, după epuizarea probelor încuviințate în apel.

Totodată, Curtea constată că, din interpretarea dispozițiilor art. 91 alin. 3 din Legea nr. 85/2014, nu rezultă că suma de 3.284.571,21 lei, poate fi pusă la dispoziția organelor judiciare. Astfel, conform art. 91 alin. 3 din Legea nr. 85/2014, **sumele obținute din valorificarea bunurilor prevăzute la alin. (1) vor fi distribuite conform prevederilor legale**, urmând ca diferențele favorabile după plata onorariilor și a cheltuielilor de procedură să fie puse la dispoziția organelor de urmărire penală. Din economia dispozițiilor art. 91 alin. 3 din Legea nr. 85/2014 nu rezultă faptul că organele judiciare penale ar avea vreun drept de prioritate asupra sumelor obținute în urma vânzării bunurilor supuse măsurilor asigurătorii în cadrul proceselor penale. Dimpotrivă, banii vor fi puși la dispoziția organelor judiciare după ce vor fi distribuiți creditorilor înscriși la masa credală și după plata onorariilor și cheltuielilor de procedură. Aceasta este interpretarea corectă a dispozițiilor art. 91 alin. 3 din Legea nr. 85/2014.

De altfel, apărările invocate de către persoana interesată au mai fost analizate de către Curte prin încheierile anterioare, iar prin prezenta cerere, deși se invocă temeuri noi, inclusiv Deciziile nr. 2 din 2020 și nr. 1 din 2018, în esență, solicitarea este aceeași.

Pentru aceste motive, Curtea va respinge ca neîntemeiată cererea de ridicare sechestrului formulată de către interesată S.C. S.R.L.

Asupra sesizării Înaltei Curții de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, respectiv data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice, unitate de infracțiune, prevăzută de art. 289 din Codul Penal, respectiv luare de mită, în ipoteza în care sunt realizate la date diferite mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni este data comiterii primei modalități alternative, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema stabilirii unui moment al epuizării sau data

comiterii ultimei modalități alternative, fiind vorba de o infracțiune continuată, *având nevoie de timp pentru deliberare va amâna pronunțarea la data de 18.04.2024:*

DISPUNE:

I. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea inculpatului, precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele inculpatului

II. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, astfel cum au fost restrânse prin încheierea pronunțată la termenul de judecată din data de 11.05.2022, asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea inculpatului, prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele inculpatului, precum și prin instituirea popririi, asupra creanței în sumă de 4.085.367,95 lei deținute împotriva Autorității pentru Valorificarea Activelor Statului.

III. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea inculpatului, precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele inculpatului

IV. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea inculpatei, precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele inculpatei

V. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea persoanei interesate ..., precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele persoanei interesate

VI. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare

traului) aflate în posesia ori în proprietatea persoanei interesate, precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele persoanei interesate

VII. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. ... din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea persoanei interesate, precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele persoanei interesate

VIII. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. ... din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea persoanei interesate ..., precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele persoanei interesate

IX. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. ... din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra bunurilor mobile și imobile (altele decât cele cu valoare economică redusă și de cele strict necesare traiului) aflate în posesia ori în proprietatea persoanei interesate ..., precum și prin instituirea popririi, asupra sumelor de bani prezente și viitoare aflate în conturile bancare deschise pe numele persoanei interesate

X. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. ... din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra următoarelor bunuri aflate în proprietatea/posesia persoanei interesate

- părțile sociale ale, cota de participare fiind de 100%, astfel cum sunt menționate în procesul-verbal de aplicare a sechestrului asigurator din 09.04.2015 (vol.55 DUP).

XI. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra următoarelor bunuri aflate în proprietatea/posesia persoanei interesate

- imobilele situate în județul Ilfov, Oraș Bragadiru, strada Mărăcineni nr. 26G și H, astfel cum sunt descrise în procesul-verbal de aplicare a sechestrului asigurator din 09.04.2015 (vol.55 DUP),

- părțile sociale ale, cota de participare fiind de 45%, astfel cum sunt menționate în procesul-verbal de aplicare a sechestrului asigurator din 09.04.2015 (vol.55 DUP).

XII. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsura asiguratorie luată prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra următoarelor bunuri aflate în proprietatea/posesia persoanei interesate

- părțile sociale ale, cota de participare fiind de 55%, astfel cum sunt menționate în procesul-verbal de aplicare a sechestrului asigurator din 09.04.2015 (vol.55 DUP).

XIII. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsurile asiguratorii luate prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 09.04.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra următoarelor bunuri aflate în proprietatea/posesia persoanei interesate:

- imobilele situate în astfel cum sunt descrise în procesul-verbal de aplicare a sechestrului asigurator din 09.04.2015 (vol.55 DUP).

XIV. În baza art. 250 ind. 2 Cod procedură penală menține măsura asiguratorie luată prin ordonanța de dispunere a măsurii asiguratorii nr. din data de 25.05.2015 a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție asupra următoarelor bunuri aflate în proprietatea/posesia persoanei interesate:

- ceasul marca, model ..., nr. ..., no. Reference ..., ceasul marca, model ..., Case nr. Movement nr. ..., 3. Metal Or rose, Dial, ... și ceasul marca, seria

Respinge ca neîntemeiată cererea de ridicare/transfer sechestru asigurator formulată de către persoana interesată

Cu contestație în termen de 48 de ore de la comunicare.

Privitor la cererea de sesizarea a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, amână pronunțarea la data de 18.04.2024.

Pronunțată prin punerea minutei la dispoziția părților, persoanelor vătămate, persoanelor interesate, precum și a procurorului, prin mijlocirea grefei instanței, astăzi, 16 aprilie 2024.

Președinte,

.....

Judecător,

.....

GREFIER,

.....

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE
Ședința publică din data de 18 aprilie 2024
Curtea constituită din:
PREȘEDINTE:
JUDECĂTOR:
GREFIER:

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - a fost reprezentat de procuror

Pe rol se află *pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dezlegarea unei chestiuni de drept* formulate în cauza penală având ca obiect apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte De Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție**, de către **intimatele,,, și și de și împotriva sentinței penale nr.** pronunțate de Tribunalul București – Secția I Penală în dosarul nr.

Dezbaterile au avut loc în ședință publică din data de 11 aprilie 2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 405 alin. 2 Cod de procedură penală, **Curtea** a stabilit pronunțarea pentru data de **16 aprilie 2024 și, ulterior, pentru data de 18.04.2024**, când, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

CURTEA,

Având nevoie de timp pentru deliberare va amâna pronunțarea la data de 22 aprilie 2024:

DISPUNE:

Amână pronunțarea la data de 22 aprilie 2024.
Pronunțată în ședință publică, astăzi, 18 aprilie 2024.

Președinte,
.....

GREFIER,
.....

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL BUCUREȘTI – SECȚIA A II-A PENALĂ

DOSAR NR.

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de 22 aprilie 2024

Curtea constituită din:

PREȘEDINTE

JUDECĂTOR:

GREFIER:

Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție - a fost reprezentat de **procuror**

Pe rol se află *pronunțarea asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la dezlegarea unei chestiuni de drept* formulate în cauza penală având ca obiect apelurile declarate de **Parchetul de pe lângă Înalta Curte De Casație și Justiție - Direcția Națională Anticorupție**, de către **intimatele**, **.....**, **.....**, și de **inculpații**, **.....**, **.....** și **.....** împotriva sentinței penale nr. pronunțate de Tribunalul București – Secția I Penală în dosarul nr.

Dezbaterile au avut loc în ședință publică din data de 11 aprilie 2024, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, în temeiul art. 405 alin. 2 Cod de procedură penală, **Curtea** a stabilit pronunțarea pentru data de **16 aprilie 2024** iar, ulterior, pentru **data de 18.04.2024 și data de 22.04.2024**, când, în aceeași compunere, a dispus următoarele:

CURTEA,

Deliberând cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, reține următoarele:

A. Obiectul cauzei

Prin **rechizitoriul nr./P/2014 emis la data de 05.07.2015** de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție - **Direcția Națională Anticorupție - Secția de Combatere a Corupției**, înregistrat pe rolul Tribunalului București - Secția I Penală sub nr., a fost trimis în judecată, în stare de arest preventiv, printre alții, inculpatul– sub aspectul săvârșirii următoarelor infracțiuni: **9 infracțiuni de luare de mită**, în modalitatea normativă prevăzută de art. 289 alin. 1 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea art. 5 din Codul penal actual; **8 infracțiuni de abuz în serviciu**, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 13 ind.2 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual; **o infracțiune de abuz în serviciu**, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual și **7 infracțiuni de spălare de bani**, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 656/2002, în forma modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual, toate cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Codul penal actual.

În fapt, prin actul de sesizare, s-au reținut, *în esență*, următoarele:

În perioada 2006 – 2014, inculpatul, în această perioadă primar, ajutat de inculpatul (vărul celui dintâi, director la și parțial de inculpata (director la

societatea comercială), a solicitat și primit de la inculpatul (om de afaceri care controlează activitatea societăților comerciale și) foloase materiale necuvenite în cuantum de aproximativ 30.403.000 de euro (reprezentând un „comision” de 20% din încasări), pentru a-și exercita atribuțiile de serviciu în vederea atribuirii de către Primăria ... și de către serviciile publice de interes local din subordinea Consiliului local al, cu nerespectarea prevederilor incidente în materie, de contracte de achiziții publice firmelor controlate de omul de afaceri și pentru a dispune efectuarea plății lucrărilor aferente acestor contracte (valoarea totală a acestor contracte este de aproximativ 738.019.000 de lei).

Sintetic, foloasele necuvenite solicitate și primite de inculpatul de la inculpatul au constat, în principal, în:

1) predarea de sume bani lichizi (cea mai mare parte a foloaselor fiind astfel asigurate);

2) încheierea și executarea unor contracte, nejustificate din punct de vedere economic, cu societăți comerciale controlate de către inculpatul ori în legătură cu care acesta avea un interes personal;

3) cedarea părților sociale – și, implicit, a patrimoniului – unei societăți comerciale către persoane indicate de către inculpatul

4) transferul dreptului de proprietate asupra a două vile către o persoană indicată de inculpatul

5) achitarea cheltuielilor prilejuite de campaniile electorale;

6) darea de bunuri de valoare (ceasuri);

7) încheierea de contracte de sponsorizare cu Primăria, în vederea susținerii financiare a organizării unor manifestări publice aducătoare de capital electoral pentru inculpatul

8) achitarea unor sume de bani unor persoane care au întocmit liste cu semnături pentru susținerea unei candidaturi la alegerile europarlamentare;

9) suportarea costurilor unor lucrări de renovare la imobile indicate de inculpatul

10) suportarea costurilor de renovare și amenajare la patru magazine aparținând societății, controlată de inculpatul

11) achitarea costurilor aferente unor petreceri private.

În vederea atribuirii acestor contracte și pentru a facilita efectuarea plăților aferente acestora, inculpatul fie nu și-a îndeplinit atribuțiile de serviciu, fie și le-a îndeplinit în mod defectuos, vătămând drepturile patrimoniale ale Sectoruluidin București (vătămare constând în cheltuirea în mod nejustificat a resurselor bănești aflate la dispoziția unității administrativ-teritoriale).

Astfel, pentru ca societățile comerciale controlate de către inculpatul să dispună de resursele bănești necesare asigurării foloaselor patrimoniale necuvenite solicitate de către inculpatul, contractele de achiziții publice au fost încheiate la prețuri mult superioare față de valoarea reală a serviciilor prestate; astfel, costurile reale de execuție a lucrărilor, și implicit valoarea efectivă a acestor lucrări, au fost de cel mult 60% din valoarea contractelor.

În schimbul încheierii acestor contracte și a dispunerii plății lucrărilor aferente lor, în această perioadă inculpatului a solicitat și primit de la inculpatul foloase materiale necuvenite, valoarea acestor foloase materiale necuvenite fiind stabilită de cei doi la 20% din valoarea plăților nete (valoare netă rezultată prin scăderea din valoarea brută a sumelor încasate a valorii taxei pe valoare adăugată, 19% până la data de 1 iulie 2010 și 24% ulterior, și a plăților reprezentând restituirea garanției de bună execuție, 5% în situația contractelor încheiate cu A. D. P. și 10% în situația contractelor încheiate cu Primăria).

Data fiind perioada mare de timp în care s-au efectuat plățile și devalorizarea în acest interval a monedei naționale, pentru a stabili valoarea actuală a acestor plăți (și a „comisionului” aferent acestora), s-a procedat la convertirea tuturor plăților în euro, întrebuintând pentru fiecare plată cursul de schimb al Băncii Naționale a României de la data plății.

În executarea acestor contracte, valoarea totală a sumei nete plătite de Administrația Domeniului Public și Primăria către societatea comercială D. I. E. S.R.L. și societatea

comercială I. L. C. S.R.L. a fost de 152.016.000 de euro; valoarea s-a stabilit prin însumarea valorii tuturor plăților, în cazul fiecărei astfel de plăți fiind avută în vedere o valoare rotunjită, prin diminuare, la suma de 1000 de euro.

Valoarea totală a obiectului infracțiunilor de luare de mită care fac obiectul cauzei este de 30.403.000 de euro.

În aceeași perioadă, o parte considerabilă din sumele de bani și din celelalte foloase patrimoniale necuvenite primite drept mită de către inculpatul de la inculpatul au fost supuse unor operațiuni de spălare de bani, operațiuni desfășurate de inculpații

Ca atare, prejudiciul total cauzat bugetului Sectorului prin activitatea infracțională a inculpatului este de 295.207.000 de lei.

Prin **încheierea de ședință pronunțată la data de 26.02.2021**, Tribunalul București - Secția I Penală a dispus *schimbarea încadrării juridice a infracțiunilor* pentru care au fost trimiși în judecată inculpații prin actul de sesizare, schimbare de încadrare juridică ce a vizat **doar reținerea formei continuate a infracțiunilor în încadrarea dată prin rechizitoriu.**

Astfel, având în vedere modalitatea în care presupusele infracțiuni pentru care au fost trimiși în judecată inculpații sunt descrise în rechizitoriu, instanța de fond a reținut ca fiind întrunite condițiile de existență ale *infracțiunii continuate*, astfel cum sunt prevăzute de art. 35, alin. 1 C.pr.pen., unicitatea presupusului subiect activ, a subiectului pasiv, precum și existența unor intervale scurte de timp între acestea ce relevă existența unicei rezoluții infracționale a presupușilor făptuitori, motiv pentru care a dispus schimbarea încadrării juridice:

- pentru inculpatul, **din nouă infracțiuni de luare de mită**, în modalitatea normativă prevăzută de art. 289 alin. 1 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea art. 5 din Codul penal actual, opt infracțiuni de abuz în serviciu, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual, o infracțiune de abuz în serviciu, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual, șapte infracțiuni de spălare de bani, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 656/2002, în forma modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual toate cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Codul penal actual, **în o infracțiune de luare de mită, prevăzută de art. 289 alin. 1 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea art. 35 alin. 1 și art. 5 din Codul penal actual**, o infracțiune de abuz în serviciu, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 297 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 13 ind. 2 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 309 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. 1 C.pen. și art. 5 din Codul penal actual și o infracțiune de spălare de bani, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 656/2002, în forma modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. 1 și art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Codul penal actual

-, **din șapte infracțiuni de complicitate la luare de mită**, în modalitatea normativă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal actual, raportat la art. 289 alin. 1 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea art. 5 din Codul penal actual, **șapte infracțiuni de spălare de bani**, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 656/2002, în forma modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 5 din Codul penal actual, toate cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Codul penal actual, **în o infracțiune de complicitate la luare de mită**, în modalitatea normativă prevăzută de art. 48 alin. 1 din Codul penal actual, raportat la art. 289 alin. 1 din

Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 1 lit. a și c din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. 1 și art. 5 din Codul penal actual, *o infracțiune de spălare de bani*, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 29 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 656/2002, în forma modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. 1 și art. 5 din Codul penal, toate cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Codul penal actual.

- , *din opt infracțiuni de dare de mită*, în modalitatea normativă prevăzută de dispozițiile art. 255 alin. 1 din Codul penal anterior, cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 2 din Legea nr. 78/2000, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea art. 5 din Codul penal actual, cu aplicarea dispozițiilor art. 38 alin. 1 din Codul penal actual, *în infracțiunea de dare de mită, în formă continuată*, prevăzută de art. 290 C.pen., cu aplicarea dispozițiilor art. 6 din Legea nr. 78/2000 și art. 35 alin. 1 C.pen. și cu aplicarea art. 5 C.pen.

Prin **sentința nr. din data de 13.05.2021**, Tribunalul București - Secția I Penală, a dispus, printre altele, următoarele:

1. În temeiul art. 396 alin. 1, 2 C.pr.pen, a condamnat pe inculpatul (cu datele persoanele) la pedeapsa de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de *luare de mită în formă continuată*, prevăzută de art. 289 alin. 1 C.pen., cu aplicarea dispozițiilor art. 7 alin. 1, lit. a și c din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea art. 35 alin. 1, art. 38 alin. 1 C.pen., cu înlăturarea art. 5 C.pen. **(49 de acte materiale săvârșite în perioada 2007-iulie 2014).**

În temeiul art. 67 alin. 2 C.pen., art. 66 alin. 1 C. pen. a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, pe o perioadă de 5 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 65 alin. 1 C. pen. a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, de la data rămânerii definitive a hotărârii până la data executării sau considerării ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 396 alin. 1, 2 C.pr.pen a condamnat pe inculpatul (cu datele persoanele) la pedeapsa de 7 ani închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de *abuz în serviciu în formă continuată*, prevăzută de art. 297 C.pen., cu aplicarea dispozițiilor art. 132 din Legea nr. 78/2000, modificată prin Legea nr. 187/2012, cu aplicarea dispozițiilor art. 309 C.pen., cu aplicarea dispozițiilor art. 35, alin. 1 C.pen., art. 38 alin. 1 C.pen., cu aplicarea art. 5 C.pen. **(52 de acte materiale săvârșite în perioada 2007-2012)**

În temeiul art. 67, alin. 2 C.pen., art. 66 alin. 1 C. pen. a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, pe o perioadă de 5 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 65 alin. 1 C. pen. a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, de la data rămânerii definitive a hotărârii până la data executării sau considerării ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 396 alin. 1, 2 C.pr.pen a condamnat pe inculpatul (cu datele persoanele) la pedeapsa de 7 ani închisoare, pentru infracțiunea de *spălare de bani în formă continuată*, prevăzută de art. 49 alin. 1 lit. a și b din Legea nr. 129/2019, cu aplicarea dispozițiilor art. 35 alin. 1, art. 38, alin. 1 și cu înlăturarea art. 5 din Codul penal **(18 acte materiale, săvârșite în perioada 2007-februarie 2015).**

În temeiul art. 67 alin. 1 C.pen., art. 66 alin. 1 C. pen. a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice

alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, pe o perioadă de 5 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 65 alin. 1 C. pen. a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, de la data rămânerii definitive a hotărârii până la data executării sau considerării ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 39 alin. 1 lit. b C.pen. raportat la art. 38 alin. 1 C.pen., a contopit cele 3 pedepsele concurente de câte 7 ani închisoare, stabilind pedeapsa cea mai grea de 7 ani închisoare, la care s-a adăugat 1/3 din restul pedepselor aplicate, adică 4 ani și 8 luni închisoare, urmând ca în final inculpatul să execute pedeapsa rezultantă de 11 ani și 8 luni închisoare.

În temeiul art. 45 alin. 3, lit. a C.pen., a interzis inculpatului, cu titlu de pedeapsă complementară, exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, pe o perioadă de 5 ani de la executarea sau considerarea ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 45 alin. 5 C. pen. a interzis inculpatului ca pedeapsă accesorie exercitarea drepturilor de a fi ales în autoritățile publice sau în orice alte funcții publice, de a ocupa o funcție care implică exercițiul autorității de stat, drepturi prevăzute de art. 66 alin. 1 lit. a, b Cod penal, de la data rămânerii definitive a hotărârii până la data executării sau considerării ca executată a pedepsei principale.

În temeiul art. 72 C.pen. a dedus din durata pedepsei rezultante durata reținerii, arestării preventive și a arestului la domiciliu din prezenta cauză, respectiv de la 12.03.2015 la 13.03.2015 (1 zi) și de la 14.03.2015 la 16.12.2015.

În fapt, instanța de fond a reținut, *în esență*, că inculpatul, în perioada 2007-2014, a pretins, a acceptat promisiunea și a primit suma de 15.014.400 euro de la inculpatul D.M., la diferite intervale de timp, în tranșe, în schimbul efectuării unui act contrar îndatoririlor de serviciu, în calitate de primar al, respectiv încheierea și plata unor contracte de lucrări publice la prețuri supraevaluate.

Prima instanță a reținut forma continuată a infracțiunii de *luare de mită*, având în vedere că același inculpat, la diferite intervale de timp, în baza aceleiași rezoluții infracționale, a săvârșit acțiuni ce constituie fiecare în parte o infracțiune de luare de mită.

De asemenea, a reținut că inculpatul, în perioada 2007-2014, a promis și a dat suma de 15.014.400 euro inculpatului, la diferite intervale de timp, în tranșe, în schimbul efectuării de către acesta din urmă, în calitate de primar, a unui act contrar îndatoririlor de serviciu, respectiv încheierea și plata unor contracte de lucrări publice la prețuri supraevaluate, iar inculpatul, în aceeași perioadă (2007-2014), l-a ajutat pe inculpatul să primească foloase necuvenite de la inculpatul

Împotriva acestei sentințe penale au declarat apel: Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, precum și inculpații:,, și, cauza fiind înregistrată pe rolul Curții de Apel București – Secția a II-a Penală sub nr. la data de 04.08.2021.

B. Expunerea pe scurt a chestiunii de drept

La termenul de judecată din 11.04.2024, Curtea a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice (unitate de infracțiune) prevăzute de art. 289 din Codul Penal (luarea de mită), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni, este:

- *data comiterii primei modalități alternative*, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema stabilirii unui moment al epuizării sau
- *data comiterii ultimei modalități alternative*, fiind vorba de o infracțiune continuată?"

C.Examenul de admisibilitate a sesizării

În conformitate cu dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală: "*dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.*"

Din cuprinsul prevederilor legale care reglementează procedura de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile rezultă următoarele condiții de admisibilitate a sesizării, care trebuie îndeplinite cumulativ:

- chestiunea de drept să fie ridicată în cursul judecății, în fața unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță;
- chestiunea de drept să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, iar Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat deja asupra problemei de drept printr-o hotărâre obligatorie pentru toate instanțele;
- chestiunea de drept pusă în discuție să fie una veritabilă, dificilă, susceptibilă să dea naștere unor interpretări diferite;
- chestiunea de drept să fie esențială, în sensul că de lămurirea ei depinde soluționarea pe fond a cauzei.

Examinând îndeplinirea acestor condiții, Curtea apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege privind sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

Astfel, *în analiza primei condiții*, se reține că aceasta este îndeplinită, Curtea fiind investită cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu *soluționarea apelului* declarat de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție, și inculpații:, și, *împotriva sentinței penale nr. a Tribunalului București – Secția I penală*.

Și *cea de-a doua condiție* enunțată este îndeplinită, întrucât chestiunea de drept pentru a cărei lămurire a fost sesizată instanța supremă nu a primit o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă anterioară sau printr-un recurs în interesul legii.

În ceea ce privește *existența unei chestiuni de drept reale, veritabile, susceptibile să dea naștere unor interpretări diferite*, Curtea reține că problema de drept invocată vizează aspecte de drept material, de natură să atragă o problemă veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit calificarea faptei unei persoane de a pretinde sau a accepta promisiunea unei sume de bani sau alte foloase în legătură cu atribuțiile sale de serviciu, sume de bani pe care ulterior le primește în mai multe tranșe, pe parcursul unui interval de timp, având în vedere opiniile divergente exprimate cu privire la *data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii prevăzute de art. 289 din Codul penal*.

Admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice directe asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

Mai precis, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o interdependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura prevăzută de art. 476 din Codul de procedură penală să producă un efect concret asupra conținutului hotărârii.

Prin Decizia Î.C.C.J. nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016, s-a statuat, cu valoare de principiu, că „scopul acestei proceduri este de a da dezlegări asupra unor probleme veritabile și dificile de drept. Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțelesului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, așa încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate.”

Totodată, prin Decizia nr. 6 din 17 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 518 din 17 iunie 2020, s-a statuat că „instanța supremă este chemată să dea o rezolvare de principiu unei chestiuni de drept cu care a fost sesizată, în interpretarea unei norme care ar fi afectată de o asemenea ambiguitate, încât nu ar permite instanței de trimitere ca, prin intermediul unor metode de interpretare a normelor juridice recunoscute în dreptul intern, să stabilească cu suficientă certitudine conținutul și sensul textelor legale ce fac obiectul întrebării prealabile”.

În prezenta cauză, interpretarea urmărește astfel cunoașterea corectei calificări a infracțiunii de *luare de mită*, prevăzută de art. 289 C.pen., în sensul că o infracțiune unică (unitate de infracțiune, nesusceptibilă de epuizare), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni, relevantă fiind data comiterii primei modalități alternative, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema epuizării **sau** ca este o infracțiune continuată, cu toate consecințele care decurg de aici, relevantă fiind data comiterii ultimei modalități alternative. Se are în vedere coexistența unor interpretări jurisprudențiale diferite cu privire la această chestiune de drept, în practică fiind identificate două orientări, întemeiate în esență pe calificarea infracțiunii de *luare de mită*, ajungându-se ca, în funcție de data săvârșirii infracțiunii (data consumării sau data epuizării), să fie pronunțate soluții diferite, raportat la incidența prescripției răspunderii penale.

De asemenea, problema a cărei dezlegare se solicită reprezintă o problemă reală de drept, generată de opinii divergente exprimate în acest sens și argumentate din punct de vedere juridic.

Astfel, **într-o primă opinie**, s-a considerat că data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 289 din Codul penal, este data săvârșirii, adică aceea a realizării primei modalități alternative, independent de comiterea subsecventă, ulterioară, a mai multor modalități alternative ale elementului material și indiferent de intervalul de timp care se interpune între data săvârșirii primei modalități alternative și comiterea unei alte modalități alternative.

Se apreciază că, de lege lata, infracțiunea de *luare de mită*, prevăzută de art. 289 Cod penal este o formă a infracțiunii simple, reglementată cu conținut alternativ, astfel încât, *din punct de vedere al datei de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale se va avea în vedere data săvârșirii infracțiunii, respectiv data comiterii primei modalități alternative prevăzute de lege.*

Reglementarea infracțiunii de *luare de mită* ca având un conținut alternativ nu echivalează cu transformarea acesteia, de plano, într-o infracțiune continuată, întrucât infracțiunea continuată presupune o pluralitate de acțiuni infracționale, care, fiecare să întrunească conținutul constitutiv al aceleiași infracțiuni.

Prin urmare, întrucât infracțiunea prevăzută de art. 289 din Codul penal este o *infracțiune cu consumare anticipată, instantanee și de pericol abstract, momentul consumării este cel în care infracțiunea s-a produs în configurația sa tipică, respectiv momentul în care*

s-a produs starea de pericol abstract cerut de norma de incriminare pentru existența infracțiunii în forma sa tip și anume, momentul realizării primei modalități alternative. Astfel, fiind infracțiune de pericol abstract, care are ca obiect juridic special protecția relațiilor sociale referitoare la probitatea funcționarului public în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ceea ce sancționează norma de incriminare nu este producerea unui rezultat, respectiv îmbogățirea funcționarului public, prin primirea efectivă a mitei, ci încălcarea obligației de integritate care îi incumbă.

Totodată, nu poate fi omisă natura infracțiunii de luare de mită în configurarea pretinderii/acceptării promisiunii de către *intranseus* a unei sume de bani, urmate de darea în mai multe rate a acestei sume de *extraneus*, care are ca acțiune corelativă primirea, *drept infracțiune simplă de consumare anticipată* care are un conținut alternativ.

În susținerea acestei prime opinii a fost identificată practică judiciară apreciată ca relevantă, respectiv: sentința penală nr. 97 din data de 15.05.2023 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 7051/2/2022; sentința penală nr. 1084 din data de 13.09.2023 pronunțată de Tribunalul București – Secția I Penală, în dosarul nr. 9948/3/2019.

Într-o a doua opinie, s-a reținut că data săvârșirii infracțiunii unice prevăzute de art. 289 din Codul penal este *data realizării ultimei modalități alternative* (de exemplu, data primirii mitei după pretinderea realizată la o dată anterioară) sau, respectiv, data realizării ultimului act omogen dintre mai multe, care reunite caracterizează o singură modalitate alternativă (de exemplu, data ultimei tranșe din suma de bani ce reprezintă mita), aceasta fiind și data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale.

S-a arătat că infracțiunea de luare de mită capătă însă caracterul de infracțiune continuată când banii sau alte foloase sunt remise în rate succesive.

De asemenea, s-a învederat că inconvenientele majore ale îmbrățișării opiniei potrivit căreia ar trebui reținută infracțiunea simplă, sunt următoarele:

- lipsirea de relevanță penală a unor acțiuni ilicite subsecvente (primirea de bani sau alte foloase) care prezintă pericol concret mai mare decât acțiunea ilicită inițială (pretinderea avantajelor) și a căror săvârșire dovedește o deosebită perseverență infracțională a celor implicați în actele de corupție respective, fiind, totodată, de natură să agraveze semnificativ starea de pericol generată de infracțiunea săvârșită.

- termenul de prescripție al răspunderii penale începe să curgă încă de la momentul realizării primei variante alternative a elementului material (de exemplu, pretinderea de bani sau alte foloase), deși activitatea infracțională a mituitorului și a celui mituit continuă să se desfășoare uneori pe perioade foarte lungi de timp (de ex., în cazul remiterii banilor sau a altor foloase în rate), ajungându-se în acest mod ca termenul de prescripție a răspunderii penale să curgă în paralel cu desfășurarea acțiunilor ilicite ale făptuitorilor.

- se creează dificultăți în sancționarea complicilor care, fără să fi participat la momentul inițial al consumării faptei (momentul pretinderii), sunt implicați în activitățile infracționale subsecvente (de ex.: complicele care remite suma de bani reprezentând mita către cel mituit).

În susținerea acestei opinii a fost identificată practică judiciară apreciată ca relevantă, respectiv: decizia penală nr. 1848/A din data de 28.12.2022 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 45168/3/2018; sentința penală nr. 104 din data de 25.05.2023 pronunțată de Curtea de Apel București – Secția a II-a Penală, în dosarul nr. 4765/2/2019.

Cu privire la cea de-a patra condiție, Curtea reține că *soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită*, clarificarea calificării infracțiunii de *luare de mită*, prevăzute de art. 289 C.pen., fiind esențială pentru dezlegarea raportului juridic penal care face obiectul cauzei în ultimă instanță. Interpretarea urmărește cunoașterea înțeleșului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia *pentru a se putea stabili data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice (unitate de infracțiune) prevăzute de art. 289 din Codul*

Penal (luarea de mită), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni.

Față de aceste considerente, Curtea constată îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de lege pentru sesizarea Înaltei Curte de Casație și Justiție, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept solicitate. ***soluționarea laturii penale depinzând de lămurirea sa, motiv pentru care va dispune în acest sens.***

A. Punctele de vedere exprimate cu ocazia dezbaterilor cu privire la chestiunile de drept a căror dezlegare se solicită

1. **Reprezentatul Ministerului Public** - Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție – Direcția Națională Anticorupție a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 Cod procedură penală. Astfel, s-a arătat că pe fondul chestiunii de drept invocate, în primul rând, încadrarea juridică dată faptelor, acțiunilor ce se circumscriu infracțiunii de luare de mită sub forma participației, reținute în sarcina inculpaților, este corectă *încadrarea juridică de infracțiune în formă continuată*, astfel cum s-a dispus prin încheierea din data de 26 februarie 2021 de către Tribunalul București, Secția I Penală.

S-a arătat că termenul de prescripție curge de la momentul epuizării infracțiunii, respectiv ultimul act material de primire a foloaselor, astfel cum rezultă și din dosarul cauzei și, totodată, chiar dacă s-ar reține o infracțiune simplă de luare de mită, punctul de vedere este tot în sensul că există *un moment al consumării* care echivalează cu momentul pretinderii inițiale a procentului de 20%, astfel cum se reține în acuzații, în atribuirea contractelor și efectuarea plăților, dar și *un moment al epuizării* constând în actele subsecvente de primire în mai multe rânduri a sumelor de bani sau a modalităților în care s-a remis mita reținută în sarcina inculpatului Vanghelie. S-a apreciat că se circumscriu natural elementului material al infracțiunii de dare de mită, iar momentul de la care curge termenul de prescripție este cel al epuizării, ultimul act de primire reținut în cauză.

2. **Inculpatul**, prin apărător ales, a susținut că luarea de mită este un contract civil ilicit, deci este o manifestare de voință făcută cu intenția clară de a modifica ori stinge un raport juridic civil concret. Având în vedere că se consideră că este un contract ilicit, el are o dată de încheiere. Nu avem semnături, există o înțelegere. Prin urmare, pe latura subiectivă, pentru că nu se poate uita că există elementele constitutive, există și o latură subiectivă, latura subiectivă s-a consumat în momentul în care s-a făcut acel contract, această înțelegere. Astfel, luarea de mită, în opina sa, este *o infracțiune simplă cu consumare anticipată* pentru că ea nu are tentativă. La alte infracțiuni, actele premergătoare sunt sancționate ca tentativă. În acest caz, se consideră consumată și prin promisiunea, deci tentativa nu există și, prin urmare, există o consumare anticipată. Literatura de specialitate susține opinia sa în sensul că este vorba de o consumare anticipată și că, practic, *singurul moment în care latura subiectivă coexistă cu infracțiunea de luată de minte este acela al înțelegerii, după care sunt niște acte ulterioare și nu au legătură cu momentul consumării*. Astfel, că se dă în rate mita, în tranșe, nu are legătură, acestea nu mai reprezintă elementele constitutive ale infracțiunii pentru că nu mai există latura subiectivă, temporar, atunci fapta s-a consumat. În atare context, consideră că termenul la care trebuie să se raporteze instanța este termenul la care a avut loc înțelegerea. Solicită să se aibă în vedere și doctrina, respectiv Literatura de specialitate Nițu și Streteanu vol. 1, pagina 479, Universul Juridic, 2014 Editură, și doctrină Rotaru, Trandafir și Cioclei, Editură BEK 2022, pagina 238.

3. **Inculpatul**, prin apărător ales, arată că este de acord cu sesizarea Î.C.C.J.

4. **Inculpatul**, prin apărător ales, arată că este de acord cu sesizarea Î.C.C.J.

B. Examenul jurisprudenței în materie

Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

În considerentele *Deciziei penale nr. 604 din 8 decembrie 2003 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală (Completul de 9 judecători)*, s-a reținut că „purtarea unor discuții repetate cu mai multe persoane aflate împreună, urmate de primirea unor foloase de la acestea în același timp și loc, nu atribuie faptei semnificația unei infracțiuni continuate de trafic de influență, caracterizată prin săvârșirea repetată a unor acțiuni care prezintă, fiecare în parte, conținutul aceleiași infracțiuni, ci constituie o unitate naturală de infracțiune; această unitate nu este incompatibilă cu existența unei pluralități de acte materiale, cu condiția ca acestea, considerate în ansamblul lor, prin legătura firească dintre ele, să alcătuiască o singură acțiune în vederea aceluiași rezultat”.

În *Decizia penală nr. 1894 din 18 martie 2005 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală (Completul de 9 judecători)*, s-a reținut că „infracțiunea de luare de mită s-a consumat în momentul în care inculpatul i-a pretins lui D.E.M. să îi remită două cartoane cu pulpe de pui, iar în ziua următoare să îi înmâneze suma de 1.000.000 lei. Este lipsit de relevanță juridică faptul că, ulterior, acesta a primit suma de 200.000 lei și trei cartoane cu pulpe de pui oferite de denunțatoare, aspect important numai cu referire la măsura de siguranță a confiscării speciale, potrivit art. 19 din Legea nr. 78/2000. Ori de câte ori între activitățile incriminate, ca modalități distincte de săvârșire a aceleiași infracțiuni, există o legătură naturală, în sensul că săvârșirea uneia este urmarea firească a celeilalte, fiecare în parte reprezentând trepte deosebite de îndeplinire a aceleiași finalități, comiterea succesivă a acelor activități realizează o unitate naturală de infracțiune, în cadrul căreia activitățile subsecvente fac corp comun cu cele care le preced. Or, este evident că pe parcursul săvârșirii luării de mită, pretinderea de bani sau alte foloase, precum și acceptarea sau nerespingerea promisiunii unor foloase nu reprezintă decât momente intermediare, ce își găsesc împlinirea și rațiunea”.

În *Decizia penală nr. 1758 din 4 mai 2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală*, s-a reținut că „în cauză, inculpatul, dând de înțeles că are influență pe lângă diferiți funcționari, a pretins denunțatorului o sumă de bani, primind ulterior de la acesta în mai multe „tranșe” suma convenită. În acest caz, activitatea inculpatului B.S. în ansamblu, se încadrează în dispozițiile art. 257 C. pen., fără aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. Infracțiunea de trafic de influență s-a realizat, prin una din modalitățile sale alternative, în momentul pretinderii folosului; acțiunile ulterioare, constând în primirea eșalonată a folosului, deși multiple, constituie, împreună cu acțiunea de pretindere, care le precedă, o unitate infracțională naturală, ceea ce înseamnă că existența și pluralitatea lor este nerelevantă pentru ca fapta să fie o infracțiune continuată așa cum susține parchetul”.

În *Decizia penală nr. 152/RC din 9 aprilie 2021 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală*, s-au reținut următoarele:

„Înalta Curte constată că, deși infracțiunea de luare de mită reținută în sarcina inculpatului A s-a consumat la data actului inițial, de pretindere a unui procent de 10% din valoarea contractului ce urma a fi încheiat (dată la care s-a realizat elementul material al luării de mită în modalitatea normativă a „pretinderii”), actele subsecvente, reținute definitiv prin decizia recurată și concretizate în primirea, în mai multe rânduri, a unei părți a folosului necuvenit pretins, se circumscriu în mod natural laturii obiective a aceleiași infracțiuni. Aceste acte ulterioare se află în strânsă legătură, obiectiv și subiectiv, cu acțiunea inițială de pretindere, săvârșirea ultimului act de primire având, juridic, semnificația epuizării infracțiunii, moment distinct și ulterior celui al consumării sale. În acest sens, se impune observația că, în cazul infracțiunilor al căror element material cunoaște variante normative alternative, săvârșirea uneia dintre acestea marchează consumarea infracțiunii, ceea ce nu înseamnă, însă, că săvârșirea faptei și în alte modalități regăsite în norma de incriminare ar fi complet lipsită de relevanță penală. Comiterea ulterioară a altor variante alternative ale elementului material al luării de mită obiectivează, atunci când între actele succesive există o strânsă legătură obiectivă și subiectivă, etape diferite de realizare a unei activități ilicite unice, împreună alcătuiind o unitate naturală de infracțiune. Unitatea naturală colectivă de infracțiune presupune, așadar, o anumită desfășurare în timp, cunoscând un moment al consumării infracțiunii - cel al săvârșirii primei modalități alternative a elementului material și un

moment distinct al epuizării - echivalent datei săvârșirii ultimei variante normative. Contrar susținerilor recurentului, acest moment al epuizării are relevanță penală, el marcând data săvârșirii infracțiunii și, implicit, data în raport de care se stabilește legea penală aplicabilă întregii activități ilicite. A raționa în sens contrar înseamnă a admite că, atunci când activitatea ilicită a infractorului cunoaște o succesiune de acte subsumate unei infracțiuni unice, de natură a agrava răspunderea sa penală, contribuțiile ulterioare actului inițial să fie plasate în afara sferei de aplicare a legii penale și, prin aceasta, să devină lipsite de consecințe juridice, în pofida indisolubilei lor legături cu activitatea originară, ce a marcat momentul consumativ al infracțiunii".

O motivare similară se regăsește în *Decizia penală nr. 85 din 22 noiembrie 2022 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, Completul de 5 judecători în materie penală*.

Două hotărâri ale Completului de 5 judecători al instanței supreme din anul 2023 (*Decizia penală nr. 38 din 2 mai 2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, Completul de 5 judecători în materie penală*; *Decizia penală nr. 48 din 26 mai 2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, Completul de 5 judecători în materie penală*) confirmă această opinie : „Înalta Curte a reținut că infracțiunea de trafic de influență este comisivă și instantanee, astfel cum acesta a susținut, dar, în același timp este și o infracțiune cu conținut alternativ, diferitele ipostaze ale elementului material reprezentând trepte succesive și distincte de desfășurare în timp a activității infracționale. Fiecare dintre modalități (pretinderea, primirea, etc.) reprezintă câte o fază distinctă de desfășurare a activității infracționale, respectiv, tentativa și consumarea și se succed în ordinea pe care o implică ajungerea la momentul epuizării, așa încât chiar dacă între aceste faze se interpune un anumit interval de timp, unitatea naturală a infracțiunii se menține. Așadar, dinamica infracțională ia sfârșit în momentul în care infracțiunea s-a epuizat, inclusiv, prin intervenția organelor judiciare și nu în momentul consumării primei modalități alternative, dintre cele aflate în succesiunea impusă de desfășurarea în timp a elementului obiectiv (realizarea unui iter criminis). Prin urmare, atunci când activitatea infracțională este compusă din mai multe acte succesive care se unesc în mod natural, iar activitatea de complicitate a intervenit după ce autorul a realizat una dintre ipostazele elementului material, această participație se caracterizează ca o participație la întreaga activitate infracțională, susceptibilă de a se desfășura în timp. Ca atare, în cauză, după data acceptării promisiunii de către inculpatul B., moment al consumării infracțiunii (tentativă care prin voința legiuitorului a fost asimilată cu forma consumată), activitatea ilicită a continuat, urmărindu-se de către inculpatul menționat realizarea celei de-a doua modalități de comitere a faptei, respectiv, primirea sumei acceptate anterior, a cărei executare, fără a afecta unitatea naturală a infracțiunii de trafic de influență, era de natură a menține dinamica faptei până la momentul epuizării, care s-a prelungit până la primirea folosului".

În același sens, în cea de-a doua hotărâre (*Decizia penală nr. 48 din 26 mai 2023 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția penală, Completul de 5 judecători în materie penală*), s-a reținut că „atunci când conținuturile alternative reprezintă trepte succesive, distincte, dar legate între ele de realizarea unui iter criminis, unitatea infracțiunii rămâne neschimbată, chiar dacă între momentele realizării acestor modalități alternative se interpune câte un interval mai mare de timp. Astfel, în cazul infracțiunii de luare de mită, dacă funcționarul pretinde o sumă de bani pentru a face un act privitor la îndatoririle sale de serviciu și apoi, la diferite intervale de timp, primește această sumă, cele două acte - pretinderea și primirea - deși prevăzute ca modalități alternative de săvârșire a infracțiunii, sunt în realitate două faze succesive ale unei activități infracționale unice. Trecerea unui interval de timp mai mare între realizarea modalităților alternative nu exclude unitatea infracțiunii nici în cazul în care acestea sunt prevăzute sub forma unor rezultate diferite pe care le poate produce aceeași acțiune sau inacțiune. Indiferent de împrejurarea că un rezultat se produce într-un anumit moment, iar altul la un interval mai îndelungat după producerea primului, cele două rezultate se îmbină între ele, caracterizând aceeași infracțiune unică. Cu alte cuvinte, chiar dacă modalitățile alternative descrise în norma de incriminare (pretindere,

primire) se produc în momente diferite, acestea se integrează în conținutul unic al laturii obiective a infracțiunii de luare de mită sau trafic de influență".

În ceea ce privește momentul consumării infracțiunii s-a considerat în această decizie că „infracțiunile reținute în sarcina inculpaților au avut ca perioadă de săvârșire intervalul 08.02.2005 - 11.06.2013, perioadă în care s-a realizat o pluralitate de acte, un act material de pretindere și mai multe acte de primire a sumelor de bani, astfel cum au fost descrise anterior. S-a constatat că această modalitate de săvârșire a infracțiunilor este specifică unității naturale colective, ca formă a infracțiunii simple, fiind vorba despre o infracțiune simplă care înglobează mai multe acțiuni. S-a reținut ca încadrare juridică forma simplă a infracțiunii, având în vedere că plățile succesive în baza aceleiași înțelegeri inițiale realizează varianta alternativă de săvârșire a infracțiunii și nu pot fi asimilate unor acte materiale distincte, de natură a atrage forma continuată a infracțiunii. Actele prin care sunt săvârșite modalitățile alternative de comitere a aceleiași infracțiuni se unesc în mod firesc într-o singură infracțiune, aflându-ne într-o situație de unitate naturală în care dinamica infracțională se oprește odată cu producerea ultimului rezultat din cadrul modalităților alternative ale elementului material. Săvârșirea, de către aceeași persoană, de fapte prin care se concretizează două sau mai multe din conținuturile alternative ale elementului material al infracțiunii, reprezintă, în ansamblu, acte de executare a unei infracțiuni unice, astfel că, indiferent dacă prin pretinderea foloaselor infracțiunea este consumată, activitatea ulterioară de primire a foloaselor pretinse constituie, alături de actele anterioare, o unitate naturală de infracțiune. Așadar, activitatea subsecventă de primire a foloaselor inițial pretinse nu este lipsită de relevanță penală, ci este înglobată în unitatea infracțională, alături de activitatea de pretindere, cu toate consecințele ce decurg din această constatare. Aceasta înseamnă că, din moment ce atât acțiunea de pretindere, cât și cea de primire, se subsumează aceleiași unități infracționale naturale, termenul de prescripție a răspunderii penale începe să curgă de la data ultimului act de primire a banilor, iar nu de la data pretinderii acestora, cum a susținut apărarea".

O primă decizie a instanței supreme în sensul reținerii formei continuate a infracțiunii de luare de mită este *Decizia nr. 1801 din 6 mai 2010 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție*, în care s-au reținut următoarele: „Faptele persoanei, care are calitatea de procuror Șef al secției de urmărire penală în cadrul parchetului de pe lângă tribunal, de a primi, la două date diferite, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, două sume de bani pentru a înlocui cu produse de serie, la două date diferite, în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, armele originale care constituiau corpuri delictive într-un dosar penal privind infracțiunea de nerespectare a regimului armelor și munițiilor pe care l-a instrumentat și pentru a restitui persoanei inculpate și trimise în judecată în acest dosar armele originale, care prezentau o valoare pentru persoana inculpată, întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită în formă continuată prevăzută în art. 254 alin. (1) C. pen. raportat la art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen. și ale infracțiunii de favorizare a infractorului în formă continuată prevăzută în art. 264 alin. (1), cu aplicarea art. 41 alin. (2) C. pen., sub forma favorizării reale, ambele aflate în concurs de infracțiuni, conform art. 33 lit. a) C. pen.”.

În *Decizia nr. 97A din 23 martie 2017*, instanța supremă a reținut următoarele: „faptele inculpatului A., cadru didactic al Facultății de Drept din cadrul Universității Europene C., care a primit de la martorul denunțator D. bunuri în august 2013, în data de 23 decembrie 2013, în data de 22 septembrie 2014 și în data de 23 octombrie 2014, în legătură cu promovarea frauduloasă a examenului la disciplina „Drept constituțional” din 5 februarie 2014, precum și pentru influența promisă și care s-a lăsat să se creadă că a fost exercitată sau chiar a fost exercitată, în scopul promovării frauduloase la alte discipline studiate în anul I, an universitar 2013-2014, prin intervenții pe lângă cadrele didactice titulare (E., F., B., G., H.), întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de luare de mită în formă continuată, prevăzută în art. 289 alin. (1) C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen. și de trafic de influență în formă continuată, prevăzută în art. 291 C. pen. raportat la art. 6 din Legea nr. 78/2000, cu aplicarea art. 35 alin. (1) C. pen., în concurs formal prevăzut în art. 38 alin. (2) C. pen.”.

De asemenea, alte trei hotărâri ale instanței supreme în care s-a reținut forma continuată a unor infracțiuni de corupție, sunt: decizia nr. 154/A din 4 iunie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; decizia nr. 213/A din 7 iulie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție; decizia nr. 38 din 2 mai 2023 a completului de 5 judecători.

C. Punctul de vedere al instanței

Analizând cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în procedura prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, Curtea constată că prin chestiunea de drept invocată se solicită, în esență, *calificarea faptei* unei persoane de a pretinde sau a accepta promisiunea unei sume de bani sau alte foloase în legătură cu atribuțiile sale de serviciu, sumă de bani/foloase pe care ulterior le primește în mai multe tranșe, pe parcursul unui interval de timp, în vederea stabilirii *datei de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii prevăzute de art. 289 din Codul penal*.

Punctul de vedere al completului este în sensul primei opinii jurisprudențiale exprimate, respectiv că data de la care începe să curgă termenul de prescripție al răspunderii penale, în cazul infracțiunii prevăzute de art. 289 din Codul penal, *este data săvârșirii infracțiunii, adică aceea a realizării primei modalități alternative din cadrul conținutului alternativ al infracțiunii, independent de comiterea subsecventă, ulterioară, a mai multor modalități alternative ale aceleiași infracțiuni*, și indiferent de intervalul de timp care se interpune între data săvârșirii primei modalități alternative și comiterea unei alte modalități alternative, întrucât acela este momentul la care se produce urmarea imediată specifică infracțiunii de luare de mită.

Completul apreciază că infracțiunea de *luare de mită* constituie o *infracțiune simplă, de consumare anticipată și instantanee*, astfel încât, prin voința legiuitorului, comiterea oricăreia dintre modalitățile alternative ale elementului material este de natură să genereze starea de pericol la adresa valorii sociale protejate de lege și determină momentul de consumare a infracțiunii. Întrucât în cazul infracțiunilor de corupție legiuitorul a optat pentru incriminarea drept faptă consumată și a actelor care în mod obișnuit ar putea fi considerate de pregătire (pretinderea/acceptarea promisiunii), consumarea infracțiunii intervine la momentul comiterii acestora, indiferent dacă primirea efectivă a banilor sau altor foloase are sau nu loc, sau dacă această primire se realizează ulterior în tranșe, pe o perioadă mai lungă de timp. Astfel, infracțiunea de luare de mită se va considera săvârșită la momentul consumării, respectiv al întrunirii tuturor elementelor de tipicitate obiectivă și subiectivă, fără ca momentul primirii efective a sumelor de bani să aibă semnificația unui moment al epuizării din perspectiva datei comiterii infracțiunii. În susținere, completul mai reține că infracțiunea simplă nu cunoaște un moment al epuizării distinct de cel al consumării, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, doar în cazul acestora din urmă punându-se problema epuizării.

În doctrină s-a arătat că *„în categoria infracțiunilor de consumare anticipată se includ acele incriminări în cazul cărora legiuitorul prevede ca modalități de comitere a faptei tipice consumate acțiuni sau inacțiuni care, potrivit naturii lor, constituie tentative sau chiar acte de pregătire. Așa se întâmplă, spre exemplu, și în cazul infracțiunii de luare de mită, care se consumă nu doar prin primirea, ci și prin simpla pretindere ori acceptare a promisiunii de bani, bunuri sau alte foloase. Prin urmare, actul care în mod obișnuit ar realiza conținutul tentativei este suficient pentru consumarea infracțiunii”*. (F. Streteanu, D. Nițu, Drept penal. Partea generală, vol. I, Ed. Universul Juridic, București, 2014, p. 479)

Conținutul alternativ al infracțiunii implică existența mai multor modalități alternative echivalente juridic, a căror comitere succesivă nu afectează unitatea de infracțiune. În cazul art. 289 C.pen., norma de incriminare prevede următoarele modalități alternative de comitere a faptei: pretinderea sau primirea de bani sau alte foloase necuvenite de către funcționarul public ori acceptarea promisiunii unor astfel de foloase pentru sine sau altul.

Din calificarea infracțiunii ca fiind de consumare anticipată rezultă că, în cazul acestui model de normă de incriminare, tentativa (ori chiar actele de pregătire) echivalează deja cu o

consumare. Astfel, acțiunea funcționarului public sau privat de a pretinde o sumă de bani în legătură cu exercitarea atribuțiilor de serviciu, care are, de regulă, natura unei încercări de obținere a sumei de bani în cadrul unui *pactum sceleris* cu mituitorul, consumă infracțiunea de luare de mită, chiar și în condițiile în care nu a fost realizată primirea ulterioară a banilor. Aceeași concluzie trebuie trasă și pentru ipoteza în care acțiunea funcționarului se obiectivează în acceptarea de promisiuni de mită.

Primirea sumei de bani potrivit solicitării mituitului ori acordului dintre mituit și mituitor reprezintă în realitate legătura dintre aceștia, „sinalagma” cea leagă cele două prestații. Or, s-ar putea afirma că, în condițiile în care modalitățile alternative ale infracțiunii sunt echivalente juridic și nu afectează unitatea infracțiunii, primirea ulterioară a banilor, chiar și în mai multe rate, este absorbită juridic în cadrul primei modalități alternative care consumă infracțiunea.

Așadar, din această perspectivă, consumarea are loc nu numai prin primirea de bani, bunuri sau alte foloase astfel cum pare să sugereze denumirea marginală („luarea”), ci și prin acțiuni care reprezintă în fapt forme ale tentativei față de primire (pretindere ori acceptare a promisiunii), dar pe care legiuitorul le-a incriminat ca modalități alternative acestuia care consumă infracțiunea.

În această interpretare, primirea în rate a mitei nu poate fi privită ca o acțiune/acțiuni distincte, care au autonomie infracțională consumându-se la data individualizării fiecărei plăți și care sunt apte să conducă la reținerea unui concurs real de infracțiuni de luare de mită alături de pretindere/acceptarea promisiunii. În realitate, actele ulterioare de primire sunt absorbite în prima modalitate alternativă comisă, nefiind apte să dea naștere unei secvențe infracționale autonome.

Lipsa de autonomie a modalității alternative a primirii de bani face ca, în această opinie, să se constate că nu este îndeplinită prima condiție pentru reținerea unității legale de infracțiune în forma infracțiunii continuate deoarece nu se poate reține existența unei pluralități de acțiuni autonome care să dea naștere unor episoade distincte în procesul de materializare a rezoluției infracționale.

Astfel, conținutul alternativ al infracțiunii de luare de mită nu o transformă de plano într-o infracțiune continuată atunci când sunt realizate mai multe dintre modalitățile alternative ale elementului material, în condițiile în care reținerea absorției legale este incompatibilă cu pluralitate de acțiuni infracționale, care să întrunească, fiecare, conținutul constitutiv al aceleiași infracțiuni. Deopotrivă, modalitățile alternative ale elementului material nu transformă luarea de mită într-o infracțiune continuă, lipsind specificitatea acesteia de a avea o executare care se prelungește în timp în mod natural, până la intervenirea unei manifestări contrare de voință.

În plus, în această orientare, este dificil a identifica o rezoluție infracțională unică, anterioară comiterii primei dintre modalitățile alternative ale infracțiunii, care să vizeze toate acțiunile ilicite ulterioare, în condițiile în care pretinderea sumei de bani/acceptarea promisiuni unei sumei de bani, urmată de primirea acesteia, se fundamentează pe conștiința și voința inițială de a comite o singură acțiune ilicită de încălcare a probității și integrității funcționarului public.

Prin urmare, întrucât infracțiunea prevăzută de art. 289 din Codul penal este infracțiune cu consumare anticipată, instantanee și de pericol abstract, momentul consumării este cel în care infracțiunea s-a produs în configurația sa tipică, respectiv momentul în care s-a produs starea de pericol abstract cerut de norma de incriminare pentru existența infracțiunii în forma sa tip și, anume, momentul realizării primei modalități alternative. Astfel, fiind infracțiune de pericol abstract, care are ca obiect juridic special protecția relațiilor sociale referitoare la probitatea funcționarului public în exercitarea atribuțiilor de serviciu, ceea ce sancționează norma de incriminare nu este producerea unui rezultat, respectiv îmbogățirea funcționarului public, prin primirea efectivă a mitei, ci încălcarea obligației de integritate care îi incumbă. Acesta este și rațiunea incriminării ca infracțiune cu conținut alternativ al infracțiunii de luare de mită, fiind puse pe un plan echivalent din perspectiva gravității

atingerii aduse valorii sociale penalmente ocrotite prin norma de incriminare, acțiunile de pretindere, de primire și de acceptare a promisiunii.

În art. 154 alin. (1) lit. a) – e) Cod penal sunt reglementate termenele de prescripție a răspunderii penale a căror întindere se stabilește în raport de pedeapsa prevăzută de lege pentru „infracțiunea săvârșită”. Regula statuată de art. 154 alin. (2) teza I Cod penal este aceea că termenele de prescripție prevăzute de lege încep să curgă de la „data săvârșirii infracțiunii”. Potrivit art. 153 alin. (1) Cod penal, prescripția înlătură răspunderea penală.

În consecință, în conformitate cu dispozițiile art. 154 alin. (2) teza întâi din Cod penal, termenul de prescripție a răspunderii penale va începe să curgă în cazul acestei infracțiuni de la momentul săvârșirii faptei, respectiv de la momentul comiterii primei modalități alternative a elementului material.

Față de considerentele expuse mai sus, Curtea, în baza art. 476 alin. 1 raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, *va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:*

„Data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice (unitate de infracțiune) prevăzute de art. 289 din Codul Penal (luarea de mită), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni, este:

- data comiterii primei modalități alternative, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema stabilirii unui moment al epuizării

sau

- data comiterii ultimei modalități alternative? ”

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
D I S P U N E:

În baza art. 476 alin. 1 raportat la art. 475 din Codul de procedură penală, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

„Data de la care începe să curgă termenul de prescripție a răspunderii penale în cazul infracțiunii unice (unitate de infracțiune) prevăzute de art. 289 din Codul Penal (luarea de mită), în ipoteza în care sunt realizate, la date diferite, mai multe modalități alternative ale aceleiași infracțiuni, este:

- data comiterii primei modalități alternative, întrucât nu este vorba de o infracțiune continuă, continuată, de obicei sau progresivă, în cazul cărora se pune problema stabilirii unui moment al epuizării

sau

- data comiterii ultimei modalități alternative, fiind vorba de o infracțiune continuată?”

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților și a procurorului prin intermediul grefei instanței, azi, 22.04.2024.

Președinte,

.....

Judecător,

.....

GREFIER.

.....